

มนตร์รัก
น้ำพริกหนุ่ม

ลิซ

ลิซ

มนตรีรักน้ำพริกหนุ่ม

โดย ลิข

ราคา 260 บาท

ลำดับที่ 243

ISBN 978-616-00-1674-7

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อูมาพร สกุลบัณฑิต
บรรณาธิการเล่ม : อรพิชา บุญณรงค์ พิสูจน์อักษร : ปฎิภาณ หอนรงค์ศิริ
ออกแบบปก : วะชิ จักรุปเล่ม : จุฑารัตน์ บุญท้วม
พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พรินท์ (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร์ พองไชย์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สิ้นสุ พรสวรรค์โรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิวพูู
กร:ตททททททททททททท
www.greenread.com

คำนำนักเขียน

ซีรีส์ชุด “เดชพ้อตา” แรกเริ่มเดิมทีมาจากความคิดว่า เราอยากได้พระเอกที่เป็นตัวแทนจากภาคต่างๆ ซึ่งเห็นชื่อเรื่องก็คงพอรู้แล้วใช่ไหมคะ ว่าลิขเลือกภาคอะไร จากนั้นก็ค่อยมาคิดกันว่าจะเอาอย่างไรต่อไปดี จะเชื่อมกันด้วยอะไร พระเอกเป็นเพื่อนกันดีไหม

แหม...มันก็ดีสินะ แต่ธรรมดาไปรีเปล่า

แล้วก็คิดๆ จนมีเพื่อนคนหนึ่งเสนอขึ้นมาว่า ถ้าพระเอกไม่ได้เป็นเพื่อนกัน แต่มาจับคู่หญิงที่เป็นพี่น้องกันละ

พอได้แนวคิดนี้แล้ว เรื่องพ้อตาสุดแสบที่หวงลูกสาวแสนสวยก็ค่อยๆ เป็นรูปเป็นร่างขึ้นค่ะ แต่พระเอกที่มาจากภาคต่างๆ ก็ลอยน้ำป๋อมแป๋มไปเหมือนกัน เหลือแค่ภาคเหนือกับอีสานมั้ง อี้อิ ให้ไปทายเอาเองว่าใครเขียนพระเอกอีกภาค

เป็นชุดที่คิดกันสนุกค่ะ ตลกมาก แล้วก็ตั้งใจว่าจะเขียนให้สนุกให้อ่านแล้วฮา ฮา ทำให้คุณผู้อ่านได้ผ่อนคลายไปกับวิธีการเอาชนะพ้อตาที่มีอิทธิฤทธิ์มากมาย

แต่สุดท้าย เรื่องมนตร์รักน้ำพริกหนุ่มดันออกมาเป็นดรามามากกว่า คอเมดี้เสียอย่างนั้น แต่เพื่อนๆ ก็ให้อภัยค่ะ บอกว่านิยายชุดนี้มีหลายรสก็ดี คนอ่านจะได้ไม่เบื่อ รอดตัวไป 55555

สุดท้ายนี้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าฤทธิ์เดชของพ้อตาในเล่มที่สามนี้ จะออกฤทธิ์ทำให้คุณผู้อ่านทั้งสนุกสนาน ทั้งซาบซึ้งไปกับความรักของหนุ่มสาว และรักที่พ้อมีต่อลูกด้วยเช่นกัน

โอม...จงสนุก (แม่หมอลำสี่ร้ายมนตร์)

ผู้ที่มานั่งข้างกายเขา คอยกระซิบบตาม ชวนคุย ชวนดูการ
แสดงบนเวทีคือ นวพรพรข ส่วนคนที่เขาหมายตานั้นหรือ...เธอย้าย
ไปนั่งที่เดิมของน้องสาวฝั่งตรงข้ามกับเขา ทำให้เขาเห็นเธอได้ชัด
ถนัดตา ทว่าเธอเล่า ทำไมไม่ซ้อนสายตารั้งนมาองเขาบ้างเลย

“คุณธนากรไม่มีแฟนจริงๆ เหรอคะ เอ...ไม่มีแฟน มีแต่ก๊ีก
รีเปล่าน้า”

ในขณะที่ผู้หญิงที่เขาอยากให้สนใจทำเหมินเฉย มองเขา
เหมือนเป็นอากาศธาตุ ผู้หญิงที่เขาไม่สนใจกลับเรียกร้องความ
สนใจได้ไม่หยุดหย่อน และเพราะความเป็นสุภาพบุรุษ ธนากรจึง
จำต้องตอบกลับเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายเก้อ

“ไม่มีหรอกรครับ ผมมีแต่งาน”

“ผู้ซายบ้างงาน” นวพรพรขเอ่ยกั้วหัวเราะก่อนลดเสียงลงจน
กลายเป็นเสียงกระซิบ “ใหม่ชอบนะคะ”

มนตร์รัก
น้ำพริกหนุ่ม

บ้านนางสิบสอง

“ไม่ว่าใครจะว่ายังไง ใหม่ก็จะไป!”

เสียงกรี้ยวกราดดังมาจากปากของหญิงสาวผู้หนึ่งที่นั่งหน้าออกอยู่ที่โต๊ะอาหารภายในบ้านซึ่งมีกลิ่นอายล้านนาเจืออยู่จางๆ

บ้านสองชั้นรูปทรงแปลกตาสำหรับคนในบางยี่สิบ หกมองจากประตูใหญ่ของบ้านนางสิบสองจะตั้งอยู่ทางซ้ายมือ การที่บ้านหลังนี้เป็นเรือนไทยสไตล์ล้านนาประยุกต์เพราะภรรยาคนที่สามของพลตรีสันติสุขศรีบ้านทุ่ง เป็นสาวชาวแพร์ คู่ันเคยกับบ้านทรงล้านนามาตั้งแต่เกิด เมื่อเธอยอมตามมาอยู่ที่บางยี่สิบ สามีซึ่งเป็นไม้เบื่อไม้เมากับพ่อตาจึงตั้งใจสร้างบ้านหลังนี้เพื่อประกาศให้พ่อของเธอทราบว่า เขารักเธอมากขนาดไหน

แต่ดูเหมือนว่าไม่ว่าสามีจะแสดงท่าทางเอาใจใส่ภรรยาเพียงไรหรือรักเธอมากมายแค่ไหน เขาก็ยังคงเข้าหน้าพ่อตาไม่ติดมาตลอดระยะเวลาสี่สิบสี่ปี ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะวีรกรรมสมัยหนุ่มๆ ของเขานั่นเอง

เพราะความที่เป็นคนรูปหล่อ คารมดี สันติสุขจึงก่อวีรกรรมมีภรรยาที่เดียวถึงห้าคน ช่วงแรกๆ ไม่มีภรรยาคนใดจับได้ไล่ทัน แต่เมื่อเกิดเหตุร้ายขึ้นกับเขาจนถูกส่งเข้าโรงพยาบาลด่วน ปรานีซึ่งไม่เคยรู้ตัวเลยว่าตกเป็นภรรยาคนที่สามของสามีก็จึงชวัลลูกชายวัย 7 ขวบ และแบกท้อง

ซึ่งมีวรัชชลลูกสาวที่ยังไม่คลอดมาหาสามีถึงบางยี่สุน

ไม่มีใครคิดว่าความรักและความเป็นห่วงสามีจะทำให้ผู้หญิงทั้งห้าคนซึ่งรีบมายังโรงพยาบาลในวันนั้นต้องเจ็บไข้ไปตามๆ กันเมื่อได้รู้ว่า...ตนเองไม่ใช่ภรรยาเพียงคนเดียวของเขา

หลังจากผู้เรื่อง ปราณี่ซึ่งเป็นภรรยาคนที่สาม แต่หากนับตามอายุ เธอเด็กที่สุดก็ทำได้เพียงกอดลูกชายร้องไห้ ขณะมองสามีที่เจ็บหนักเพราะถูกเมียคนที่สองอย่างมะเฟืองยิงด้วยความเจ็บช้ำ

แต่เจ็บใจแล้วอย่างไร ในเมื่อมีลูกเต้าด้วยกันแล้วเธอก็จำต้องทน ด้วยถูกเลี้ยงดูมาแบบโบราณ จึงถือนักเรื่องรักใคร่แล้วก็ต้องรักไปตลอดชีวิต เธอเคยสาบานรักกับสามีต่อหน้าพระธาตุช่อแฮแล้วว่าตลอดชาตินี้ไม่ว่าจะยากดีมีเงิน ลำบากหรือสุขสบาย เธอก็จะไม่วันทอดทิ้งเขา

เธอรักเขาด้วยใจสัตย์ซื่อ รักมั่นคง แม้สุดท้ายจะรู้ว่าเขาหลอกหลวงและไม่เคยซื่อสัตย์เลยแม้แต่น้อย เธอก็ยังคงมั่นในรักอยู่นั่นเอง

ปราณี่ยอมมอบลูกหนึ่งพ่อมาอยู่กับสามีที่บางยี่สุนร่วมกับภรรยาคนอื่น ๆ ซึ่งเขาไปตามร้องอนให้มาอยู่ด้วยกัน แม้ว่าทุกอย่างจะไม่ได้เป็นอย่างที่คิด และต้องแบ่งสามีให้แก่ผู้หญิงคนอื่น แต่เพราะอยู่ด้วยกันด้วยความเข้าใจและให้อภัย ครอบครัวศรีบ้านทุ่งจึงกลายเป็นครอบครัวใหญ่ที่ใครเห็นต่างก็ริษยา เนื่องจากบรรดาเมียของพลตรีสันติสุขนั้น รุปงาม นามเพราะ ลูกๆ ต่างก็หน้าตาตางดงามจนเป็นที่เลื่องลือ

ชื่อบ้านนางสิบสองได้มาก็เพราะลูกสาวทั้งสิบสองคนจากเมียทั้งห้านี้แหละ

สันติสุขสร้างบ้านให้เมียทุกคนอย่างเท่าเทียมโดยยึดความพึงพอใจของบรรดาเมียๆ เป็นหลัก บ้านซึ่งอยู่ตรงข้ามกับบ้านของปราณี่เป็นบ้านชั้นเดียว หลังเล็กกะทัดรัดของภรรยาคนสุดท้ายที่ชื่อตะวันฉาย ตัวแม่ก็น่ารักดี แต่ลูกสาวซึ่งชื่อตะวันวาดแก่นเฮี้ยวเป็นที่สุด ฤทธิ์เดชของเธอเลื่องลือกันไปไม่ใช่แค่เฉพาะภายในละแวกบ้าน แต่ดังกระหอนไปทั่วทั้ง

ตำบลเลยที่เดียว เรียกว่าเจ้าवाद่างกรายไปที่ไหน หนุมๆ เป็นต้องกระเจิง
ราวกับผึ้งแตกรัง ลูกสาวคนนี้จึงถูกใจพ่อยิ่งนัก เพราะเข้ากันได้เป็นปีเป็น
ขลุ่ย

บ้านหลังถัดจากบ้านตะวันฉายคือบ้านของภรรยาคนที่สี่...ทอฝ้าย
บ้านนี้มีลูกสาว 3 คน แต่ละคนก็สวยระดับนางงามทั้งนั้น เนื่องจาก
สมัยก่อนคนเป็นแม่เคยเป็นนางงามมาก่อน และตอนนี้ก็เปิดร้านตัดเสื้อ
อยู่ก่อนถึงตลาด ลูกบ้านนี้จึงมีชื่อออกแนวผ่าๆ กันหมดตั้งแต่แพรวจันทร์
ใหม่แก้ว และมัดหมี่

เรือนไทยหลังใหญ่ซึ่งอยู่กึ่งกลางของที่ดินนั้นเป็นเรือนไม้เก่าแก่ของ
พ่อภรรยาคนแรก...ดาวเรือง จริงๆ ที่ดินซึ่งสร้างบ้านทั้งห้าหลังนี้เป็นของ
พ่อเธอ แต่เธอเป็นคนมีนิสัยโอบอ้อมอารี ใจกว้างจึงไม่เคยรังเกียจรังอน
ภรรยาคนอื่นๆ ของสามี และหันหน้าเข้าวัดปฏิบัติธรรม เรือนใหญ่นั้น
มีลูกสาวสามคนคือ มิรันตี มิลิน และเมรียา ทว่ามิลินบุญน้อย เสียชีวิต
ไปนานแล้ว

สุดท้ายเรือนไทยอีกหลังซึ่งอยู่ติดกับบ้านสไตล์ล้านนาเป็นของ
ภรรยาคนที่สอง...แม่เฟื่อง หรือที่ใครๆ ต่างก็เรียกกันด้วยความเคารพว่า
แม่เฟื่อง เมียคนนี้ของสันติสุขจัดอยู่ในขั้นสุดคือ เผ็ด สวย ดู จนกระทั่ง
สามียังกลัวเกรง บ้านนี้มีลูกสาวสามคน มะนาว มะปราง และมะตูม

เมียทั้งห้าสมัครสมานสามัคคี ด้วยเข้าใจกันดีว่าทุกคนล้วนแต่ไม่ได้
ต้องการจะแย่งสามีใคร แต่สามีของพวกเธอต่างหากที่มีหัวใจกว้างขวาง
เกินผู้ชายคนอื่น จึงมีเมียได้ที่เดียวถึงห้าคน เมื่อปลงได้ รับได้แล้ว
บ้านนางสิบสองจึงเหมือนชุมชนย่อยๆ ที่เต็มไปด้วยผู้หญิง คอยช่วยเหลือ
คอยดูแลกันอย่างเอื้อเฟื้อ ไม่เคยมีสักครั้งที่บรรดาเมียๆ จะออกอาการ
ริษยาหรือไม่ถูกกัน...นับว่าเป็นบุญของพลตรีสันติสุขจริงๆ ที่รวบรวมเมีย
ซึ่งมีน้ำใจประเสริฐแบบนี้เอาไว้ในครอบครองได้

บ้านหลังอื่นนอกจากบ้านของเจ้าตัวแสบตะวันवादแล้วก็มักจะอยู่

กันเงียบๆ บรรดาแม่ดูแลลูกสาวของตนเองเป็นอย่างดี แต่สำหรับบ้านซึ่ง
อยู่ติดริ้วด้านหน้าทางซ้ายมือนี้จะแปลกกว่าบ้านหลังอื่นสักหน่อย ตรงที่
ผู้กุมอำนาจสิทธิขาดภายในบ้านกลับเป็นลูกสาวคนเล็กนามนพวรรณ

ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะปราณีเป็นคนใจเย็น ใจดี ะอะอะอะไรก็เอาแต่
ยิ้ม เอาแต่บอกว่าไม่เป็นไร ทุกคนในบ้านนางสิบสองจึงรักเธอที่สุด ส่วน
นพวรรณลูกสาวคนโตก็เหมือนแม่ไม่มีผิดเพี้ยน และเป็นเพราะคนทั้งสอง
เป็นคนอ่อนโยนและใจเย็น นพวรรณจึงกลายเป็นคนเอาแต่ใจ เอาเปรียบ
แม่และพี่สาวตนเองโดยไม่เคยรู้สึกผิด

คืนนี้ใบหน้าของคนซึ่งเป็นใหญ่ที่สุดในบ้านนูดั้ง ทว่าไม่อาจ
ทำลายความงามของหญิงสาวไปได้

ลูกสาวคนเล็กของคุณปราณีได้รับการกล่าวขวัญว่าเป็นหนึ่งใน
ลูกสาวที่สวยที่สุดของบ้านนางสิบสอง นพวรรณอาจเป็นรองแค่มีรินตีที่มี
มงกุฎจากการประกวดนางงามหลายเวที หลายสมัยเป็นเครื่องการันตี
ความงามเท่านั้น

แต่ถ้าจะถามถึงความเห็นส่วนตัวของนพวรรณที่ไม่ค่อยถูกชะตากับ
มีรินตีเท่าใดนัก เธอมักจะพูดทั้งต่อหน้าและลับหลังพี่สาวคนโตเสมอว่า

‘ถ้าเมื่อสิบปีก่อนใหม่ขึ้นเวทีประกวดได้ละก็ พี่รันทืออย่าหวังเลยว่า
จะได้มงกุฎ’

เพราะมั่นใจในตัวเองมาก แถมยังกล้าพูด กล้ามีเรื่อง ทั้งสองจึง
มักปะทะคารมเรื่องใครสวยกว่าใครอยู่เป็นประจำโดยไม่มีใครยอมใคร

ดีที่ช่วงสี่ปีหลังนพวรรณไปเรียนมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ คนบ้าน
นางสิบสองจึงไม่ต้องรำคาญหูเพราะคนหลงตัวเองทั้งสอง

“ได้ยินไหม ใหม่บอกว่าใหม่จะไป!”

เมื่อแม่และพี่สาวยังนั่งและกินข้าวเย็นต่อไปโดยไม่ได้อตอบหรือ
แสดงท่าทีอะไร คนเอาแต่ใจจึงส่งเสียงกร่ำกรวดออกมาอีกหน แถมยัง
กระแทกข้อนิ้วมืองกับงานอีกด้วย

วรัชชลเณยหน้ามอญองสาวด้วยสายตาเรียบเฉย ในขณะที่ลูกสาวบ้านนี้คนหนึ่งเหมือนไฟ อีกคนกลับเหมือนน้ำ ยิ่งนวลพระเธอาแต่ใจมากเท่าไร พี่สาวก็จะนิ่งและสุขุมมากขึ้นเท่านั้น ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ...ไม่มีใครสามารถรับมือกับความเอาแต่ใจของอีกฝ่ายดีเท่าพี่สาวคนนี้นะสิ

ไฟ...ต้องดับด้วยน้ำ โดยเฉพาะกับคนใจร้อนยิ่งต้องเย็นใส่

“ไฟได้เย็นแล้ว” รอจนน้องสาวกระต๊อบเท้าหลายครั้งใส่วรัชชลจึงยอมตอบ หญิงสาวมอญหน้าแม่แล้วส่งสายตาดอกท้าวว่า

‘เดี๋ยวฝนจัดการเองค่ะ’

“ได้เย็นแล้วรับรู้รีเปล่า!” เสียงน้องสาวยังดังแว๊ดๆ เพราะอารมณ์ขึ้น แต่พี่สาวกลับนิ่งเฉยเหมือนไม่รู้สึกรู้สา

“รับรู้ตั้งแต่ครั้งแรกที่ใหม่บอกเมื่ออาทิตย์ก่อนแล้ว”

“แล้วไง” น้องสาวตบโต๊ะถาม “ใหม่จะไปนะ วันมะรืนใหม่จะไปเที่ยวเชียงใหม่กับเพื่อน”

“พี่กับแม่ก็บอกหลายครั้งแล้วว่าอยากไปก็ไป แต่ต้องไปขอพ่อก่อน”

นวลพระเธอร้องวัดขึ้นมาเพราะความขัดใจ เธอกระแทกตัวขึ้นลงบนเก้าอี้จนวรัชชลนึกขันท่าทางหัวพิศหัวเหวี่ยงแบบเด็กๆ ของน้องสาว

“พ่อไม่มีวันยอมหรอก พ่อใจร้าย” มือทั้งสองของเด็กเอาแต่ใจทุบโต๊ะ ก่อนมองพี่สาวและแม่ที่...กินข้าวต่อโดยไม่สนใจการโวยวายของเธอเลย

นวลพระเธอบุบโตะอีกครั้งเพื่อเรียกความสนใจจากคนทั้งสอง “ไม่มีใครช่วยใหม่เลย ไม่มีใครรักใหม่ ใจร้าย ใจร้ายกันทุกคนเลย คอยดูนะ ถ้าใหม่ไม่ได้ไปเที่ยว ใหม่จะอาละวาดให้บ้านพังเลย”

ได้ยินคำขู่แล้ววรัชชลก็ถอนหายใจ เธอวางช้อนล้อมลงแล้วพูดกับน้องสาว “พี่กับแม่บอกแล้วว่าพวกเราไม่มีปัญหา ถ้าใหม่อยากจะไปเที่ยวก็ไปสิ แต่ต้องไปขอพ่อเอง ในเมื่อใหม่ไม่กล้าไปขอพ่อ แล้วจะมา

อาละวาดอะไรกับพวกเรา ใหม่ไม่มีเหตุผล” เธอพูดยาว “โตสักทีเถอะ อายุก็ไม่ใช่น้อยๆ แล้วนะ”

โต๊ะกินข้าวที่น่าสงสารถูกทุบตีๆ อีกหลายครั้ง มือเธอเจ็บไปหมด แต่อารมณ์โกรธเพราะไม่ได้ตั้งใจกลับไม่ลดลงเลย

“ใหม่ขอให้พี่ฝนกับแม่ช่วย ทำไมไม่ช่วย”

หัวคิ้วคนเป็นพี่ชมวด

“สิ่งที่ใหม่ขอคือให้พี่กับแม่ช่วยใหม่โกหก ใหม่จะให้แม่กับพี่ทำบาป โดยที่เราไม่ต้องการได้ยังไง”

“อ๊วย! แม่แก่” น้องสาวว่า “แค่โกหกนิดหน่อยจะบาปแค่นั้นกันเชียว”

“ไม่ว่าจะบาปเล็กหรือบาปใหญ่ก็ขึ้นชื่อว่าบาป พี่กับแม่ไม่คิดจะทำทั้งนั้น ใหม่ควรจะรับรู้ได้แล้วนะว่าใหม่ไร้เหตุผล ทำตัวเป็นเด็กมาก”

เมื่อพี่สาวเริ่มสั่งสอน นวพรรษก็ลุกพรวดพราดขึ้น เธอปิดจานข้าว ตรงหน้าลงจากโต๊ะ จานกระเบื้องแตกละเอียด ข้าวเม็ดขาวสวดยกระเด็น เลอะพื้น

หญิงสาวเรียกน้ำตาให้ขึ้นมาคลอที่สองตาได้อย่างง่ายดาย บทจะต้องการอะไรขึ้นมา เธอก็ทำทุกอย่างได้ทั้งนั้น และเมื่อต้องการ ไม่มีครั้งไหนที่จะไม่ได้ ครั้งนี้ก็เช่นกัน เธอต้องได้ไปเที่ยวเชียงใหม่กับเพื่อนๆ เพื่อเป็นการฉลองเรียนจบ!

เมื่อแผนอาละวาดใช้ไม่ได้ผล นวพรรษก็เปลี่ยนมาใช้แผน
เจ็บตัวแทน เช้าวันรุ่งขึ้นเธอไม่ยอมลุกขึ้นจากเตียง ไม่ยอมกินข้าว ไม่ดื่ม
น้ำด้วย

วันแรกปรานียังคงนั่งได้ตามคำสั่งลูกสาวคนโต แต่พอขึ้นวันที่สอง แล้วลูกรักยังคือวันเอาแต่ใจอยู่ น้ำตาของคนเป็นแม่ก็เอ่อคลอ และทันทีที่วรัชชลเห็นแววตาของแม่ เธอก็รู้ว่าน้องสาวชนะอีกตามเคย

นี่เธอกับแม่เลี้ยงน้องมาผิวดิวิซี่ใช่หรือไม่ เมื่อยอมคนหนึ่งก็ต้องยอม
ตลอดไปอย่างนั้นหรือ

คิดแล้วหญิงสาวก็ถอนหายใจก่อนบอกแม่ว่า “คะ ฝนจะไปพูดกับ
พ่อเอง”

คนเคยทำงาน เมื่อเกษียณอายุราชการแล้วก็มักจะเหงา ดังนั้น
พลตรีสันติสุขจึงสรรหางานอดิเรกมากมายมาทำเพื่อไม่ให้ช่วงเวลาใน
แต่ละวันของเขาว่างเปล่าและขาดสีสัน

บางวันเขาก็ลงสวน ดูแลผลหมากรากไม้ที่บางต้นปลูกขึ้นมาด้วยมือ
ของตนเอง บางวันแดดร้อนก็นั่งส่องพระอ่านหนังสือพระเครื่องพระบูชา
หรือไม่ก็นั่งขัดปิ่นประกอบปิ่นเล่น

แต่ในวัย 64 ปี เลือดนักสู้ของท่านนายพลยังแรงนัก ดังนั้นงาน
อดิเรกอีกอย่างที่ท่านชอบมากเข้าขั้นคลั่งไคล้เลยก็คือ...การชนไก่

เรือนนักสู้ของท่านนายพลตั้งอยู่ด้านซ้ายมือเรือนใหญ่ เรียกว่า
เมื่อใดที่คิดถึงไก่ สันติสุขก็สามารถลงมาพูดคุยกับบรรดาลูกๆ ของท่าน
ได้ที่

ลูกรักของสันติสุขมีหลายตัว แต่ละตัวก็ล้วนเก่งกาจ นิลพยัคฆ์
โสภักพิฆาต และองอาจชาญชัย ขึ้นสังเวียนไหนไม่เคยแพ้ รูปทรงได้
ลักษณะไก่ชนพระนเรศวร สนนราคาแต่ละตัวนะหรือ...เรือนแสน

ในเวลาแดดร่มลมตักเช่นนี้ เกือบทุกวันท่านนายพลซึ่งชอบสวม
เสื้อตาหมากรุกและคาดผ้าขาวม้าที่ฟุงจะลงจากเรือนใหญ่มาดูแลไก่
ของท่าน วันนั้นก็เช่นกัน

ววรรษชลมองเห็นพ่อแต่ไกล ท่านกำลังเอนำลูบขนให้นิลพยัคฆ์
ลูกชายตัวโปรด สีหน้าพ่อเข้มขึ้น เสียงพูดก็หวานราวกับกำลังอดอ้อน
บรรดาเมียๆ

“ว่าไงหนูนิลพยัคฆ์ลูกพ่อ พ่ออาบน้ำให้สบายตัวไหมลูก”

หลังอาบน้ำเรียบร้อยท่านนายพลก็ใช้ผ้าเช็ดตัวยี่ห้อแพงจากฝรั่งเศสเช็ดตามตัวให้ลูกรัก พร้อมจัดเตียงนอนให้หล่อกว้าง เพราะมัวแต่ให้ ความสนใจกับลูกชายคนนี้ กว่าสันติสุขจะรู้ว่าลูกสาวเดินเข้ามาหา เธอก็เดินมาถึงตัวท่านแล้ว

“อ้าว! ฝน ว่าไงลูก มีอะไรถึงมาหาพ่อถึงนี้ได้”

วรราชชนนีง่วงนอนแก้อึไม่ด้วยาวข้างๆ พ่อ ที่เธอเลือกมาพูดกับพ่อ ตอนนั้นก็เพราะเห็นว่าท่านกำลังมีความสุข และในมือก็อุ้มลูกชายเอาไว้ เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านคงจะไม่อาละวาดใส่เธอ... ใช่ไหม

“ฝนมาขออนุญาตพ่อกับแม่กับน้องไปเยี่ยมตากับยายที่แพร่ค่ะ”

“อ้อ เหนอ จะไปเหรอ ไปสิไป อยากรู้ทำอะไรไปฝากตากับยายหรือ อยากรู้ค่าขนมมีเปล่า” พ่อซึ่งเห็นลูกเป็นเด็กน้อยเสมออย่างใจดีก่อน จะขมวดคิ้วแล้วถาม “แต่เอ๊ะ เมื่อก่อนก็ฝนบอกว่าใหม่ก็จะไปด้วยเหรอลูก เธอ แปลกนะ ปกติใหม่ไม่ค่อยชอบไปหาตากับยายนี่”

พ่อของเธอไม่ใช่คนฉลาดน้อย อีกทั้งถ้าเป็นเรื่องของลูกๆ ทุกคน ท่านจดจำได้ละเอียดยิบ ดังนั้นหากคิดจะหลอกพ่อ ขอบอกเลยว่า...ยาก

เมื่อรู้เช่นนี้วรราชชนนีจึงเตรียมใจมาแล้วที่จะพูดความจริง เธอถอนหายใจก่อนบอกพ่อว่า “จริงๆ แล้วใหม่ไม่ได้อยากไปหาตากับยายหรอก ค่ะ ใหม่ตั้งใจจะแวะไปแพร่ก่อน แล้วค่อยขึ้นไปเที่ยวเชียงใหม่กับพวกเพื่อนๆ ต่างหาก”

พลตรีสันติสุขหิ้วรอกลูกคอ “เห็นใหม่ละ พ่อว่าแล้ว มันต้องมีอะไรแอบแฝง จะไปเที่ยวกันต่อจ้ะเหรอ...” ผู้เป็นพ่อพยักหน้าก่อนถาม “จะให้พ่อเพิ่มเงินค่าขนมให้ไหม”

แม้ใครจะว่าพ่อเข้มงวดจนเกินพอดี หวงลูกสาวจนเข้าขั้นน่าเป็นห่วง แต่สำหรับวรราชชนนีแล้ว การที่พ่อเป็นเช่นนี้ก็เพราะท่านรักลูกๆ มากนั่นเอง

หญิงสาวไม่เคยรู้สึกอึดอัดกับกฎเกณฑ์มากมายที่พ่อขีดเส้นเอาไว้

เหมือนพี่น้องคนอื่นๆ เพราะโดยปกติวรัชชลเป็นคนติดบ้าน ชอบอยู่บ้าน มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว กฎของพ่อจึงไม่เคยมีปัญหากับเธอเลย

“เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหาหรอกค่ะพ่อ แต่ที่เป็นปัญหาใหญ่ก็คือ...ใหม่ ตั้งใจจะขึ้นไปเที่ยวเชียงใหม่กับเพื่อนๆ ตามลำพัง ไม่ให้พ่อหรือแม่ตามไปด้วย”

รอยยิ้มอารมณ์ดีของพ่อจางหายไปทันทีที่ได้ยิน เนื่องจากกฎเหล็กของพ่อข้อหนึ่งก็คือ ห้ามมิให้ลูกไปเที่ยวตามลำพัง จะไปไหนต้องมีแม่หรือแม่ที่พี่น้องอย่างน้อยหนึ่งคนตามไปเป็นเพื่อนเสมอ

“นี่หมายความว่าใหม่คิดจะหลอกพ่ออย่างนั้นหรือ”

เพราะเสียงของพ่อเข้มกรวกกับกำลังโกรธ วรัชชลจึงรีบยกมือไหว้ท่าน ขอโทษแทนน้องสาวเอาไว้ก่อน “พ่อคะ อย่าเพิ่งโกรธค่ะ ใหม่ยังเด็ก แล้วก็อยู่ในวัยที่อยากทำขาย ใหม่เพิ่งเรียนจบเลยไม่อยากเป็นลูกจ้างให้เพื่อนๆ ล้อนะค่ะ”

“ไม่อยากจะให้เพื่อนล้อก็เลยมาโกหกพ่อนี่นะ มันเหตุผลอะไรกันไม่เข้าท่า!”

วรัชชลแตะแขนพ่อเอาไว้ก่อนรีบพูดในสิ่งที่จะทำให้ท่านหายโกรธ “แต่พ่อไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ ฝนไม่มีวันปล่อยให้หนึ่งไปคนเดียวอยู่แล้วค่ะ ฝนจะตามไปด้วย”

ดวงตาของพ่อหริ่มองลูกสาวอย่างตริตรองอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้า “พ่อเชื่อฝน ฝนเป็นลูกที่ไม่เคยโกหกพ่อเลยสักครั้ง ฝนรักน้อง รักแม่ รักพ่อ ฝนต้องไม่ทำให้พ่อผิดหวังหรือเป็นห่วงแน่ๆ ใช่ไหมลูก” เมื่อคิดได้เช่นนั้น สีหน้าของท่านก็เริ่มดีขึ้น

“ค่ะ ฝนไม่อยากหลอกพ่อเลยมาบอกพ่อเอาไว้ก่อน” หญิงสาวบีบแขนพ่อแรงขึ้น “แต่พ่อต้องทำเหมือนไม่รู้เรื่องนะคะ ต้องยอมให้พวกเขาไปเหมือนไม่รู้เรื่อง ไม่อย่างนั้นใหม่คงพยศอีก”

“พยศอีก” นายพลสันติสุขทวนคำแล้วหัวเราะ “นี่ใหม่ทำอะไรอีก

เหวี่ยง?” เพราะอยู่ในดงอีสตรี ท่านนายพลจึงรู้สึกพิทใหม่ ๆ ทันสมัยของ
สาว ๆ เกือบทุกคำ และคนที่ชอบเอาคำพวกนี้มาเผยแพร่ก็คือลูกสาว
คนเล็กตัวแสบขวัญใจพ่อ ตะวันวาดนั่นเอง

วรวรรษลยิ้มอ่อน “ก็นิดหน่อยค่ะ”

“มีน้องแบบนี้ฉันต้องลำบากหน่อยนะ โหม่นะอะไรก็ดี เสียอย่าง
เดียว เอาแต่ใจเหลือเกิน” ผู้เป็นพ่อสายศิระแต่สีหน้ายิ้มละไม บ่งบอก
ชัดว่าเรื่องเอาแต่ใจของลูกสาวคนนี้ได้เป็นเรื่องใหญ่อะไรนักหนา

สำหรับพ่อ ความเอาแต่ใจของนวพรระดูเป็นเรื่องน่ารักเสียด้วยซ้ำ
ในขณะที่ผู้ซึ่งต้องอยู่กับคนเอาแต่ใจ คอยตามแก้ไขปัญญาอย่างวรวรรษล
นั้นยิ้มจืดเจ๋อเต็มทน

“เอาละ ในเมื่อฝนรับปากว่าจะคอยตามดูแลน้อง พ่อก็จะอนุญาต
ให้ไป แต่ฝนต้องดูแลน้องให้ดีจริงๆ นะ”

“ค่ะ”

ความไวใจของพ่อไม่ได้เป็นภาระหนักสำหรับเธอ แม้น้องสาวจะ
เอาแต่ใจ แต่เธอก็ชินเสียแล้ว และมีวิธีจัดการในแบบของตัวเอง

2

บุพเพสันนิวาส

หลังจากได้เงินค่าขนมและค่าของฝากจากพ่อมาแล้ว วรราชชลดก็เดินกลับมายังบ้านของตนเอง

เท้าเพิ่งแตะบันไดขั้นแรก นวพรรษที่งอนไม่กินข้าวไม่ได้มีน้ำตั้งแต่เมื่อวานก็โผล่หน้าสดใส่ออกมาจากห้องครัวซึ่งตั้งอยู่ด้านล่างของบ้านพร้อมถาม

“เรียบริ้วแล้วใช่ไหมพี่ณ”

วรราชชลดพยักหน้า แม่น้องสาวจอมเอาแต่ใจจึงกระโดดโลดเต้นอย่างมีความสุขไปทั่วลานบ้าน ท่าทางเป็นเด็ก ๆ แบบนั้นทำให้คนเป็นพี่อ่อนอกอ่อนใจ

น้องสาวเธอคนนี้จะเรียกว่าอย่างไรดี ตัวปวน ตัวร้าย หรือ...แม่คนน่ารัก

ไม่ว่านวพรรษจะทำอะไรก็ดูดีไปเสียหมด แม้กระทั่งตอนทำเรื่องร้ายกาจน่าตีเอาไว้ แต่พอเธอยิ้มให้ เข้ามาออกอ่อน ประจ้อประแจทุกคนก็พร้อมจะหายโกรธ และตำหนิเธอไม่ลงเสียทุกที

“นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่พี่โกหกพ่อให้ไหม”

วรราชชลดทำเสียงเข้ม แต่คิดหรือว่าเธอจะกลัว หญิงสาวหน้าตางดงามวิ่งเข้ามาถอดพี่สาวที่หน้าตาดี ทว่าเมื่อมาเ็นอยู่ข้างคนสวยเช่น

เธอ หน้าตาของคนเป็นพี่ก็ดูยากกว่าจนเห็นได้ชัด ทำให้คนหน้าตาดีกลายเป็นคนธรรมดาๆ ที่ไม่ได้สวยอะไร

“ใหม่จะไม่ลืมบุญคุณพี่ฝนเลย ใหม่รักพี่ฝนสุดๆ”

วรัชชลดตอมยิ้มไม่ได้กับกิริยาราวเด็กน้อยขี้อ้อนของน้องสาว ในตอนนี้้องยังไม่รู้ว่าเธอไม่ได้โกหกพ่อ ยังไม่รู้ว่าเธอมีแผนจะตามติดไปเชียงใหม่ด้วย ซึ่งเรื่องนี้จะบอกให้รู้ไม่ได้ ชินบอกรมีหวังอีกฝ่ายคงอาละวาดอีก ผู้เมื่อถึงเวลาก็ตามติดไม่ปล่อย จะโกรธจะอนก็ตามใจแบบนี้ดีกว่า

ขนม ผัวอ่อน และของฝากจากเมืองกรุงที่แม่หอบหิ้วมานั้น

ส่งต่อให้ลูกสาวคนโตนำไปจัดใส่กระเป๋าโดยมีคุณปรานีคอยเป็นลูกมือ

ลูกสาวคนโตยิ้มให้แม่ที่นั่งพับเพียบพับผ้าผ่อนที่เธอขนออกมาจากตู้เสื้อผ้า “แม่ไม่ต้องมาช่วยฝนก็ได้ค่ะ ฝนทำได้ วันนี้แม่ออกไปซื้อของฝากทั้งวัน น่าจะเหนื่อยแล้ว”

คุณปรานียิ้มให้ลูกสาวอ่อนโยน ใบหน้าของหญิงวัย 49 ยังคงความงดงามเหมือนเมื่อครั้งในอดีต

ไซ้จะมีเพียงทอผ้ายเท่านั้นที่เป็นอดีตนางงาม แม่เธอก็มีดีกรีเป็นถึงนางงามประจำจังหวัดเช่นเดียวกัน และการประกวดประชันในครั้งนั้นนั่นเองที่ทำให้พ่อได้พบกับแม่ ก่อเกิดความรักที่สร้างทั้งสุขสันต์และทุกข์ทนเหลือแสนในกาลต่อมา

แม่มักจะเล่าถึงความรักและความหลังด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม มีความสุข โดยไม่เคยพูดถึงวันที่ท่านได้ทราบเป็นครั้งแรกว่า บุรุษที่ท่านรักมิได้รักเพียงท่านแต่ผู้เดียวเลยสักครั้ง

เมื่อครั้งที่วรัชชลดยังเด็กกว่านี้เธอเคยถามแม่ว่า ทำไมแม่ดูไม่โกรธพ่อเลยที่มีภรรยาหลายคน ทำไมพ่อต้องทำเช่นนั้น พ่อไม่กลัวแม่เสียใจหรือ พ่อรักแม่เท่าที่แม่รักพ่อหรือไม่

หญิงสาวจำได้ว่าแม่ไม่ตอบคำถามเธอ ท่านแค่อยิ้ม แล้วลูบศีรษะ

เธอเบาๆ ก่อนบอกว่า

“ไว้โตกว่านี้ฝนจะเข้าใจ คำว่ารักมันสั้น ต่อเมื่อเราได้รักแล้วนั้นแหละ เราจึงจะเข้าใจว่าความหมายมันลึกซึ้งแค่ไหน”

แต่...เธออายุ 24 ปีแล้ว จนป่านนี้เธอกล้าพูดว่ายังไม่เข้าใจสิ่งที่แม่บอก ทำไมผู้หญิงต้องทน ทำไมต้องยอมหากสามีไม่ได้รักเรา ไม่ได้มีเราคนเดียว เพราะรัก แค่ว่ารักคำเดียวนะหรือ

เธอไม่โกรธเคืองพ่อแต่อย่างใด ทว่า...ก็ไม่ได้ยกย่องเชิดชูท่านเหมือนคนนอกที่มักสัพยอกบ่อยๆ ว่าเก่งที่สามารถมีเมียได้ทีเดียวลหลายคน และเมียเหล่านั้นก็เข้ากันได้ดี แถมทุกคนต่างก็รักพ่อ ดูแลพ่อราวกับเป็นราชา

เธอรักพ่อเพราะพ่อรักเธอ เชื้อฟิงและเคารพพ่อเพราะท่านเป็นพ่อของเธอ แต่เนื่องจากพ่อเป็นคนมากรักหลายใจ หญิงสาวจึงค่อนข้างไม่เชื่อใจผู้ชายคนอื่น

เธอกลับ...เธอไม่อยากมีชีวิตแบบแม่ ชีวิตที่ต้องแบ่งคนที่ตนรักให้ผู้หญิงอีกหลายคน นั่นคือคำตอบที่ว่าทำไมวันๆ วรราชลจึงหมกตัวอยู่แต่ในบ้าน และไม่คิดจะออกไปเปิดหูเปิดตาเหมือนกับพี่น้องคนอื่น ๆ

สำหรับเธอความรักเป็นเรื่องเข้าใจยาก ถ้ารักแล้วต้องยอมทุกอย่าง เสียสละทุกสิ่ง สู้ไม่รักคนอื่น รักแค่ตัวเองและครอบครัวน่าจะดีที่สุด

“แม่ไม่เห็น่อยหรอจจะ ฝนสิที่เห็น่อย ไปพูดกับพ่อยังงัละพ่อถึงได้ยอมให้เราไป พ่อจับไม่ได้เหอว่าฝนโกหกให้หน่อง”

วรราชลขยับมานั่งพับเพียบข้างแม่เพื่อกระซิบ “ฝนไม่ได้โกหกพ่อคะ ฝนบอกความจริงไปทุกอย่าง และบอกพ่อด้วยว่า ใหม่มจะไม่ได้ไปเชียงใหม่ตามลำพัง ฝนจะตามไปด้วย”

คุณปราวณีนหัวเราะเบาๆ ก่อนจะหยุดมองหน้าลูกสาวคนโต แล้วร้อง “ไอ้ะ!” ออกมา

เสียงร้องของแม่ทำให้ลูกเลิกคิ้วขึ้นแล้วถาม “มีอะไรเหอคะแม่”

“เมื่ออาทิตย์ก่อนแม่ไปหาแม่หมอสำลีมา”

พอแม่เริ่มพูดเรื่องแม่หมอสำลีซึ่งเป็นผู้นำทางจิตใจของท่านมาเนิ่นนาน วรราชลก็อยากจะถอนหายใจยาวๆ ตัวเธอนั้นเป็นคนยุคใหม่ไม่เคยเชื่อเรื่องหมอดูหมอเดาอะไรนี่ แม่แม่หมอสำลีจะเคยทำนายทายทักอย่างแม่นยำเรื่องการตายของพี่ชายเธอ แต่เรื่องอื่นๆ นอกเหนือจากนั้นก็จริงบ้างเท็จบ้างสลับกันไป

ทว่าสำหรับแม่นั้นท่านเชื่อมาก จนไปหาแม่หมอสำลีทุกสัปดาห์เพื่อตรวจดวงชะตาเลขที่เดียว

“แม่หมอตักมาว่า...ปีนี้ดวงเนื้อคู่ของฝนกับใหม่ขึ้นชัดมาก ต่างคนต่างส่งเสริมกัน และทั้งสองคนจะได้เจอเนื้อคู่พร้อมๆ กัน แม่ไม่เคยเชื่อเลยนะจนกระทั่งวันนี้” คุณปรานียิ้มให้ลูกสาวที่เก็บเนื้อเก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน วันทั้งวันไม่เคยเจอผู้ชายหน้าไหน “ฝนกำลังจะไปเที่ยวกับน้องและการไปเที่ยวครั้งนี้คงทำให้ฝนได้พบเนื้อคู่แน่ๆ”

วรราชลส่ายหน้า “หมอดูก็คู่กับหมอเดาค่ะแม่ อย่าไปเอานิยายอะไรกับแม่หมอสำลีมากเลยค่ะ”

“ฝนอย่าพูดแบบนี้สิ แม่หมอแม่น่มากนะ ถ้าไม่เชื่อก็ดูกันไป”

หญิงสาวครั้นจะขัดแม่ เธอก็เลือกที่จะนั่งเงยตามนิตย แต่ในใจนั้นคัดค้านสุดพลัง

หากนกวรราชลจะเจอเนื้อคู่ เธอก็ไม่คิดหวังห้ามหรือกีดกัน เพราะเพียงแค่ว่าพ่อที่คงคัดค้านแบบหัวชนฝาเหมือนคราวพี่มะนาว พี่มะปราง และพี่เมรียาที่เพิ่งแต่งงานไป น้องสาวกับเนื้อคู่ก็คงปวดหัวแยะแล้ว

ทว่าสำหรับเธอ...ไม่เอาหรอกเนื้อคู่ที่ว่า ชีวิตเธอนั้นดีมากอยู่แล้ว ไม่ต้องการหวังมาผูกคอตาย ไม่อยากหวาดหวั่นเพราะอนาคตที่ไม่แน่นอน เธอคงเป็นลูกสาวเพียงคนเดียวที่พ่อแม่ไม่ต้องปวดหัวเพราะเรื่องผู้ชายพวยเรือ

ตาของวรราชและนพพรเป็นอดีตผู้อำนวยการสำนัก
จัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ 3 สาขาแพร่ จึงมีคนนับหน้าถือตาและมีอิทธิพล
พอสมควรในจังหวัด

หลังจากเกษียณ ท่านก็รับเป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษ ให้คำปรึกษาเรื่อง
การปลูกป่า ปลูกกล้าไม้สัก เรียกว่าแม้จะไม่ได้ทำงานประจำแล้ว ท่านก็
ยังไม่เหงา มีงาน มีเพื่อนมากุญ มาขอคำปรึกษาด้วยตลอดไม่มีขาด

และอาจจะเป็นเพราะตาของเธอเป็นที่นับหน้าถือตาเช่นนี้ การที่
ลูกสาวคนเดียวของพวกท่านออกจากบ้านไปเพื่อเป็นเมียคนที่สามของพ่อ
จึงเป็นเรื่องที่ท่านคุมแค้นนักหนา

แค้นจนแม้แต่พานขอขมาของพลตรีสันติสุขท่านก็ตะลอยออก
นอกชานเรือนมาแล้ว ไม่ยอมรับ แถมไม่เคยยอมให้ลูกเขยเข้ามาเหยียบ
บ้านด้วย ดังนั้นแทบทุกครั้งที่ปราณีพาลูกสาวกลับมาเยี่ยมบ้าน ลูกเขย
ที่ไม่ได้รับการยอมรับจึงไม่ค่อยมาด้วยเพราะเกรงพ่อตา

บ้านตาอยู่นอกเมืองไปไม่ไกล ที่ตรงนี้ท่านเคยซื้อเอาไว้ทั้งวังใน
ราคาไม่กี่แสน แต่ตอนนั้นก็กลับทำให้ท่านกลายเป็นเศรษฐีข้อมๆ เมื่อตกลง
ใจขายให้นักพัฒนาที่ดินนำไปสร้างหมู่บ้านจัดสรร

เรือนไทยแบบภาคเหนือตรงหน้ามีได้ถุนสูง หลังคาทรงจั่วมีไม้
แกะสลักไขว้กันอยู่บนสันหลังคา ตัวเรือนด้านบนเป็นเรือนแฝดปลูกคู่
ขนานกัน ลักษณะคล้ายกับบ้านที่บางยี่สุนซึ่งพ่อจำลองแบบไปสร้างให้
แต่เรือนเก่าหลังนี้ดูเก่าแก่กว่า และน่ากลัวกว่ากันเยอะ

คุณล้อมและคุณคำเอื้อยเดินลงมาจากเรือนทันทีที่ได้ยินเสียงแตร
รดตังขึ้น หญิงและชายวัยเจ็ดสิบกว่าชะเง้อมองคนรับใช้ที่วิ่งไปเปิดประตู
รั้วออกกว้างเพื่อให้เห็นลานของท่านขับรถเข้ามาจอดยังชวงบ้าน¹ ซึ่ง

¹ ชวงบ้าน ลักษณะเป็นลานดินกวาดเรียบกว้างเป็นลานอเนกประสงค์ ใช้ทำ
กิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นบริเวณเล่นของเด็ก ลานตากพืชผลทางการเกษตร เป็น
ลานที่เชื่อมเส้นทางสัญจรหรือทางเดินเท้าเข้าสู่ตัวอาคาร และกระจายไปสู่ลาน
ในบ้านข้างเคียงและถนนหลัก

ตอนนี้สร้างโรงรถขึ้นมาแล้ว

นอพรราชซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังก้าวลงมาจากรถก่อนเป็นคนแรก เธอไม่ได้กระตือรือร้นที่จะมาพบกับยายหรือทวด เพียงแต่นั่งงอگونงอขงอยู่ในรถหลายชั่วโมงเลยเมื่อ และอยากลงมายืดเส้นยืดสายต่างหาก

สาวสมัยใหม่มองไปรอบกายแล้วย่นจมูกนิดๆ กับบรรยากาศบ้านนอกที่เธอไม่เคยชอบ

แม้บ้านของตากับยายจะมีพื้นที่กว้างขวาง มีทั้งสระบัว ศาลาริมน้ำ รวมถึงตัวเรือนกาแลแบบเก่าซึ่งมีสถาปัตยกรรมโดดเด่นจนผู้ที่ชื่นชอบบ้านแบบโบราณมาขอ ดู ขอศึกษาบ่อยๆ ทว่านอพรราชกลับไม่รู้ค่า และไม่ชอบความโบราณของที่นี่เอาเสียเลย

ปราณีและวรราชลก้าวลงจากรถแล้วรับไหว้คนรับใช้ แม่สั่งให้สาวใหญ่ชนของที่อยู่หลังรถขึ้นไปไว้บนเรือน โดยลูกสาวคนโตไม่รือที่จะช่วยชน แต่นอพรราชนะหรือ เธอจึงตรงเข้าไปหาตากับยายที่ยืนรืออยู่บนชานบันไดแล้วกอดพวกท่านแรงๆ หอมแก้มอีกคนละที ก่อนหยอดยาหอมให้คนแก่ชื่นใจว่า

“ใหม่คิดถึงตากับยายจังคะ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน”

ได้ยินลูกหลานพูดแบบนี้คนแก่ที่ไหนจะไม่ชื่นใจ คำเอื้อยยิ้มไม่หุบ และให้หลานประคองขึ้นเรือนไปแบบชื่นมื่น ส่วนคุณล้อมยังรือลูกสาวและหลานคนโตอยู่ ณ ที่เดิม

ของฝากที่ขนมามากมายจนต้องให้คนรับใช้ถึงสามคนช่วยกันลำเลียงขึ้นเรือนทำให้เจ้าของบ้านส่ายหน้าและบ่นลูกสาวแทนการกล่าวต้อนรับ

“ชื่อมายะหยังมากมายแม่ณี ดีนี้บ่ได้ขาดแคลนสักหน่อย ลีนเปลืองเปล่าๆ”

ปราณียกมือไหว้พ่อน้ำตารัน เธอมักจะรู้สึกอ่อนไหวทุกครั้งเมื่อได้กลับมาบ้าน และพอผู้เป็นพ่อเห็นก็ส่ายหน้า แล้วบ่นอีก

“เจอหน้าป้อแล้วร้องไห้ยะหยัง เสียใจก่อ”

“ป้อเจ้า” ปราณี่พ้อเป็นภาษาเหนือก่อนหัวเราะแล้วยกมือป้ายน้ำตา “ณืตี่ใจตี่ได้ปี้บ้านตะหาก”

“จะตั้นตันตี่ใจอะหยังทุกครั่งฮี้” สัพยอกลูกสาวจบ ล้อมก็หันไปมองหลานสาวที่วางของลงข้างกายก่อนจะยกมือไหว้ผู้เป็นตาอย่างเรียบร้อย

เขามีหลานสาวสองคนสองแบบ ตากับยายเห็นหลานคนโตบ่อยกว่าคนเล็ก แต่หลานคนเล็กกลับสนิทสนมกับคนสูงวัยมากกว่าเพราะความซื่ออ่อนนี้แหละ

“ไป ขึ้นไปข้างบนกัน ยายทำขนมไว้รอนตั้งแต่ตะวาแล้ว เขาคิดฮอดหลาน” เวลาพูดกับหลาน ล้อมจะใช้ภาษากลาง ทว่าบางคำก็ยังคงติดภาษาเหนือมานิดๆ ซึ่งวรรณชลคิดว่า เป็นเสน่ห์ของชาวเหนือเธอชอบ

หญิงสาวมองหาคนที่ตามอกว่าคิดถึงเธอ แต่กลับกอดนวลพรพร และพากันขึ้นไปบนเรือนก่อนโดยไม่สนใจเธอเลย จึงอดไม่ได้ที่จะน้อยใจนิดๆ แต่ก็ว่าไม่ได้ ใครกันจะไม่รักไม่ชอบคนเป็นน้อง

เพราะความช่างฉ้อเลาะของหลานคนเล็ก ยายจึงติดหลานคนนี้ที่สุด และรักถึงขั้นที่พอนวลพรพรพูดถึงขันโตก แล้วบอกว่าไม่เคยกิน ยายก็สั่งให้คนครัวหยุดทำอาหารเย็นทันทีเพื่อที่คืนนี้จะได้พาหลานสุดที่รักไปลองลิ้มชิมขันโตกมื้อแรกที่ร้านอาหารชื่อดังแห่งหนึ่งของเมืองแพร์

วรรณชลแอบดูน้องที่ซออะไรไม่เข้าท่า ทำให้ตาต้องรีบโทร. ไปสำรวจโต๊ะ ยายก็เดินไปสั่งการูนววยอยู่ในครัว

แต่แทนที่นวลพรพรจะรู้สำนึก เธอกลับหัวเราะร่วนและยกไหเหล้า

“ใหม่ไม่ได้เรียกร้องนะคะ แคंपุดว่าไม่เคยกินขันโตก ยายก็ซิมซมันอยากไห้ใหม่ได้ไปลองกินดู”

พี่สาวยกนิ้วชี้หน้าน้องอย่างรู้ทัน “นี่ขึ้นเสียงใหม่คงจะไปกินขันโตก
สินะถึงได้ขอให้ยายพาไปก่อนแบบนี้”

“ซ่าย” นวพรระลยหน้าตอบ “ก็อยากให้เห็นห้องถิ่นสอนว่ากิน
ยังงัย แบบไหน ใหม่จะได้จำไว้สอนเพื่อนบ้าง”

“สุุดทำยก็สารภาพ” วรระชลหันไปฟ้องแม่ที่ยิ้มนิคๆ แต่ไม่ว่ากล่าว
ตักเตือนอะไรลูกคนเล็ก แถมยังพูดในทำนองเห็นด้วยเสียอีก

“ซ่างเถอะฝน ให้ใหม่ไปลองกินขันโตกดูก็ตีเหมือนกัน สมัยนี้หากิน
ยากนะลูก ฝนเองก็เคยไปแค่นเดียวไม่ไ้ไหร่หะ”

“ฝนเกรงใจตากับยายนะคะ ต้องวุ่นวายจองโต๊ะ ถ้าจองได้ก็ตั้ง
ขับรดไปไกลเลย” พูดกับแม่จบ วรระชลก็หันมาไล่เบี่ยน้องสาวอีกครั้ง
“แล้วทำไมต้องเป็นวันนี้ด้วยละใหม่ ถ้ารอสักสองสามวันแล้วค่อยไป
ทุกคนคงไม่ต้องวุ่นวายแบบนี้”

“พี่ฝนซี้ลิม ใหม่ต้องขึ้นเสียงใหม่พรงุ่นนี้หะ ขึ้นไม่ไปกินวันนี้
ก็อดนะสิ”

“เอ๊ะ!” วรระชลอุทานก่อนปรายตามองแม่และตาที่ยืนโทรคัพทอยู่
ในห้องรับแขกไม่ไกลจากเต็น² ที่พวกเธอนั่งอยู่สักเท่าไร “นี่หมายความว่า
ใหม่จะอยู่ที่นั่นแคคืนเดียวันหะหรือ พี่ว่าไม่เหมาะหะหรือ อย่างน้อยควร
อยู่สักสองสามวันถึงจะดี แล้วค่อยขึ้นไปสมทบกับเพื่อนที่เสียงใหม่ที่หลัง”

“โอ๊ย! ไม่เอาหะหรือ”

นวพรระชลปฏิเสธทันทีพร้อมมองไปรอบกาย สำหรับเด็กสมัยใหม่
แบบเธอ เรือนกาแลคือความเก่าแก่ โบราณล้ำสมัยที่ดูแล้วน่ากลัวและไม่
สะดวกสบายอย่างที่สุุด หญิงสาวไม่ได้มาบ้านหลังนี้นานเกือบสิบปีแล้ว
กระมัง แต่เธอยังจำได้ว่ามาราวก่อนห้องน้ำยังเป็นส้วมซึม แอร์คอนดิชัน

---

² เต็น คือพื้นที่กึ่งเปิดโล่ง ยกพื้น ขนาดไม่เล็กกว่าห้องนอนเท่าใดนัก เปรียบเหมือน
Living room หรือ Living Area ใช้งานสารพัด ตั้งแต่ทำงานต่างๆ นั่งพักผ่อน ต้อนรับ
แขก ตลอดจนนั่งงัสนอน

ก็ไม่มี ลำบากลำบากจนจะตาย เพราะฉะนั้น...ไม่มีทางเสียละที่เธอจะยอมอยู่ที่นี้นานๆ

ววรรษชลกำลังจะเอ่ยตำหนิน้องสาวและบังคับให้อยู่ที่นี่ แต่จำเป็นต้องหยุดคำพูดเอาไว้ก่อนเนื่องจากผู้เป็นตาวางโทรศัพท์เรียบร้อยแล้วและกำลังเดินออกมาสมทบ

คุณล้อมเดินยิ้มกริ่มอย่างพึงพอใจ เมื่อถึงเต็นท์ก็เข้ามานั่งขัดสมาธิตรงกลางระหว่างหลานสาวทั้งสองก่อนบอกว่า “ตาโทร. ไปจองโต๊ะเรียบร้อยแล้วนะ ได้ที่หน้าๆ รับรองเห็นการแสดงชัด”

“จองโต๊ะด่วนแบบนี้ยังได้โต๊ะข้างหน้าอีกหะอะคะ” ววรรษชลถามด้วยความประหลาดใจ

“ปกติก็คงไม่ได้ แต่นี่รู้จักกันอยู่เลยไม่มีปัญหา”

“จริงๆ ฝนว่าเราโทร. ไปแข่งคิวคนอื่นแบบนี้มันจองโต๊ะไหนก็ได้ทั้งนั้นนี่ยังไปขอโต๊ะหน้า แบบนี้เจ้าของร้านเขาจะลำบากใจรีเปล่าคะ”

ผู้เป็นตายิ้มให้หลานคนโต เขารู้ดีว่าหลานคนนี้ใจดี มีน้ำใจ ห่วงใยคนอื่น และไม่ชอบทำตัวเป็นภาระให้ใคร เห็นลูกสาวบอกว่า หลังเรียนจบบัญชีจากมหาวิทยาลัยแถวบ้านแล้ว เธอก็รับผิดชอบทำบัญชีภายในบ้านและดูแลค่าเช่าที่ของตลาดและห้องแถวต่างๆ ของเจ้าสันติสุข

การที่ได้รับความไว้วางใจให้เป็นคนดูแลเรื่องเงินทอง ทำให้หลานคนโตของเขาจะเป็นหลักให้แม่ได้ในอนาคต เธอเป็นหลานที่ทำให้เขาภูมิใจยิ่ง

แต่...ความเป็นผู้ใหญ่เกินตัวทำให้เด็กอายุแค่ 24 ดูแก่กว่าวัยมาก เสื้อผ้าที่สวมใส่เป็นเสื้อเชิ้ตสีขาวและกางเกงขายาวสีอ่อน ผมงก็รวบเป็นมวย หน้าตาไม่แต่งเติมผิวดิวิสัยสาวๆ ในวัยที่กำลังผลิบานเป็นอย่างยิ่ง

ผิดกับน้องสาวที่สวยงามสดด้วยชุดกระโปรงบานสีเหลือง และแต่งหน้าแต่งตาด้วยสีสันสะดุคตา

ปรารถนื่บอกว่าลูกคนเล็กชอบอะไรต่างกับลูกสาวคนโต ววรรษชล

ชอบที่จะอยู่เงียบๆ หนึ่งๆ ในบ้านไม่สวามกับใคร แต่นวพระราชกลับชอบ
ออกไปสังสรรค์กับผู้คน ชอบสนุกสนาน ไม่ค่อยชอบอยู่ในกรอบใน
กฎเกณฑ์ที่พ่อวางเอาไว้

พอคิดถึงสันติสุข ล้อมก็หงุดหงิดขึ้นมาทันที ไม่ใช่เพราะอคติหรือ
ที่ทำให้เขาไม่ค่อยชอบสามีของลูกสาว แต่เรื่องที่มีนหวงลูกเกินไป และ
คิดจะผูกเด็กๆ ให้อยู่กับมันไปตลอดกาลนั่นแหละที่น่าหมั่นไส้

‘ทำตัวเป็นพ่อหวงลูก หวงลูก กีดกันลูกจากผู้ชาย ที่ตอนมันเป็น
หนุ่มเที่ยวหลอกสาวๆ ละไม่รู้จักคิด!’

ในเมื่อวันนี้หลานๆ มาอยู่กับเขา ก็เหมือนกับสวรรค์ประทานพร
เขาคิดจะแนะนำหลานให้รู้จักหลานชายของเพื่อนๆ อยู่แล้ว ยิ่งหลาน
คนเล็กเกิดอยากกินขันโตกขึ้นมา ก็เข้าทางพอดี

แม่เลี้ยงเรือนแก้วมีร้านอาหารและเพิ่งจัดส่วนหนึ่งเป็นลานขันโตก
ไม่แน่ว่านี่คือสิ่งที่ใครๆ ต่างก็เรียกว่าบุพเพสันนิวาสใช่หรือไม่

ผู้เป็นตอมยิ้มแล้วมองหลานคนโตกับหลานคนเล็ก คาดหมาย
อะไรบางอย่างในใจโดยที่ทั้งสองสาวไม่รู้ตัวเลย

3

แรกพบ

นพพรหมนตัวไปมาอยู่หน้ากระจกบานใหญ่ในห้องนอนแม่
วันนี้เธอดูสวยแปลกตาแบบสาวชาวเหนือ

เพราะผิวพรรณผุดผาดบาดตาอยู่แล้ว ยิ่งได้มาใส่ผ้าถุงยาวถึง
ตาตุ่มและเสื้อแขนกระบอกสีนวลซึ่งเป็นเสื้อผ้าเก่าของแม่ก็ยิ่งงาม
ประหลาดจนปราณีซึ่งนั่งอยู่บนเตียงยิ้มไม่หุบ

“สวยนะ สวยแปลก” เธอชมลูกสาวคนเล็กก่อนเหลือบมองประตู
ห้องน้ำที่เพิ่งแจ้มออก

ผู้ที่ก้าวออกมาคือลูกสาวคนโตซึ่งแต่งเนื้อแต่งตัวคล้ายคลึงกับ
ลูกคนเล็ก ผิดแต่ว่าผ้าถุงของเธอนั้นเป็นสีเข้มกว่า ซึ่งเป็นสีที่นพพรหมบอก
ว่าไม่สวยและไม่เลือกไปสวม แต่เมื่อมาอยู่บนตัววรราชกลับเหมาะสมเจาะ
งดงาม

ผมที่รวบขึ้นเป็นมวยอยู่กลางศีรษะก็เข้ากันดีกับชุดแบบสาวเหนือ
เห็นแล้วปราณีนี่ก็อยากเด็ดดอกไม้มาแซมมวยผมให้ลูกเหลือเกิน

“โอ้โฮ วันนี้พี่ฝนสวยจัง”

วรราชลโคดเด่นเป็นพิเศษจนแม้กระทั่งน้องสาวที่ไม่เคยชมใคร
ไม่เคยเห็นว่าใครสวยกว่าตนเองยังอดเอ่ยปากชมไม่ได้

“จริงหรือ” คนพี่ยิ้มขัน ด้วยไม่เคยเชื่อคำชมของใครเนื่องจาก

สิ่งที่ฝังอยู่ในจิตใจก็คือ เธอไม่ได้เป็นคนสวย น้องเธอถึงจะเรียกว่าสวย ดวงตากลมมองเงาตนเองในกระจกแล้วยิ้ม

ภาพที่สะท้อนอยู่ในนั้นคือตัวเธอ ไม่ได้แปลกหรือแตกต่างจากปกติ ตรงไหนเลยสักนิดเดียว

นอพรระเจ้าก็เจ้าการตั้งพี่สาวให้นั่งลงบนเตียงก่อนประกาศ “มาคะ ใหม่จะแต่งหน้าให้พี่เอง วันนี้จะเอาให้สวยเฉียบจนใครๆ ต้องมองเหลียวหลังเลย”

“ไม่เอา” คนที่ไม่ชอบแต่งหน้าแต่งตัวเท่าไรนักปฏิเสธทันที

“ทำไมล่ะจ๊ะ นานๆ ที่ แต่งสวยๆ ก็ดีนะ จะได้ถ่ายรูปเก็บเอาไว้ด้วย เอาไว้ให้พ่อดูไงจ๊ะ”

พอแม่คะยันคะยอ วรระชดถึงได้พยักหน้า ยินยอมเป็นตุ๊กตาให้น้องสาวแต่งเล่นแต่โดยดี

“เอียงหน้าหน่อยสิคะพี่ฝน ไม่ใช่ๆ ไม่ใช่ด้านนั้นสิ อีกด้าน”

เสียงนอพรระสั่งการแจ้วๆ ให้พี่สาวเอียงหน้าทำองศาที่สวยที่สุด เพื่อให้เธอถ่ายรูปด้วยกล้องจากโทรศัพท์มือถือ ซึ่งปกติแล้วจะมีแต่รูปของเธอเท่านั้น แต่วันนี้เป็นวันพิเศษนิดหน่อย พี่สาว แม่ ตา และยายจึงได้รับเกียรติให้มีรูปอยู่ในโทรศัพท์เครื่องนี้

“พอได้แล้วมั้งใหม่ พี่ถ่ายให้เหมบบ้างดีกว่า” เมื่อถูกสั่งให้ลุกให้นั่งหันซ้ายหันขวาจนเมื่อยแล้ววรระชดก็เดินมาแย่งโทรศัพท์มือถือของน้องไปถ่ายให้

ท่าทางการโพสแบบสาวสมัยใหม่ของนอพรระดูขัดตานิดหน่อย เมื่ออยู่ในชุดสาวเหนือเช่นนี้ แต่คนสวย แม้จะขัดตาไปสักนิด ทว่าโดยรวมก็อาจพูดได้ว่าภาพเหล่านั้นยังคงงดงามอยู่ดี

ผู้เป็นตาปล่อยให้หลานๆ ถ่ายรูปเล่นกันพักใหญ่ รจนพระอาทิตย์ลับขอบฟ้าแล้วจึงเรียกสาวๆ ขึ้นรถคันใหญ่ที่เขาใช้ประจำ และขับพา

หลานๆ ไปพบพรหมลิขิตของตนเอง

ร้านอาหารที่ตาพามาในคืนนี้ไม่ใช่ร้านเดิมที่ท่านเคยพารัชชวล

ไปกินขันโตกเป็นครั้งแรก หญิงสาวพอจะจำได้ว่าร้านเก่านั้นอยู่ไกลมาก เรียกว่าไกลเหมือนอยู่คนละจังหวัดเลยทีเดียว ตอนนั้นเธอยังเด็ก เลยจำไม่ได้แล้วว่าจังหวัดไหนกันแน่ ลำปาง ลำพูน...แถวนี้แหละ แต่ร้านใหม่นี้ ยังคงอยู่ภายในจังหวัดแพร่

ตาเล่าให้ฟังในรถว่า เจ้าของร้านแห่งนี้เป็นคนเชียงใหม่ พอแต่งงานกับเศรษฐีเมืองแพร่ เลยย้ายมาตั้งรกรากอยู่ที่นี้จนกลายเป็นคนแพร่ไปแล้ว

คุณเรือนแก้ว หรือแม่เลี้ยงเรือนแก้วเป็นคนรสมือดี ใครได้ลองลิ้มชิมอาหารต่างก็ชื่นชมกันทั้งนั้น ดังนั้นเธอจึงมีความคิดจะเปิดร้านอาหารมานานแล้ว ทว่าเพราะพ่อเลี้ยงธรมสามีกลัวเธอจะเหนื่อยจึงไม่สนับสนุน คนธรรมดาที่ไม่สนิทสนมกับครอบครัวนี้จึงไม่มีโอกาสได้ชิมรสมือของเธอสักที

จวบจนสามีเสียไปนั่นแหละ คุณเรือนแก้วทนอยู่ว่างๆ อย่างเบื่อหน่ายไม่ไหวจึงเปิดร้านอาหารของตนเองขึ้นโดยใช้ชื่อว่า ‘เรือนแก้ว’

แรกเริ่มเดิมทีก็ขายอาหารเหนือ อาหารภาคกลางตามปกติ แต่เพียงสองปีนี่เองที่เธอนำเอาการเลี้ยงขันโตกมาเป็นจุดเด่นของร้าน ทำให้แขกไปใครมาก็ต้องจองโต๊ะกินขันโตกที่ร้านนี้ ชนิดที่เรียกว่าต้องจองคิวกันข้ามเดือนเลยทีเดียว

“พ่อเลี้ยงธรมกับตาสนิทกัน พ่อเลี้ยงเป็นรุ่นน้องตา ตอนทำป่าสักก็ให้ตาไปช่วยดู วันนี้เราเลยได้โต๊ะอย่างไรล่ะ”

พอพูดจบประโยคนี้ก็จอดสนิทที่หน้าร้านอาหารเรือนแก้ว

นพพรชมองออกไปนอกหน้าต่างแล้วทำปากเบ้นิดๆ ด้วยไม่เข้าใจว่า ทำมายทำไม เมื่อเห็นเธอแบบนี้ถึงได้นิยมสร้างบ้านด้วยไม้ สร้างร้านอาหาร

ก็ด้วยไม่ ไม้ซีกเลยสักนิดเดียว

“สาว ๆ ลงตรงนี้นะจ๊ะ น้องบอกละอ่อนว่าป้าจ้องเฝ้าเอาไว้แล้ว ประเดี๋ยวป้าเอาจอดไปจอดแล้วจะโดยเข้าไป” ประโยคท้ายตาพูดกับยาย เป็นภาษาเหนือด้วยน้ำเสียงกะหงงกะหนิง วรราชลได้ยืนที่ไรเป็นต้อง อมยิ้มเพราะคิดว่ามันน่ารักดีทุกครั้ง

แขกผู้มาใหม่เดินตามพนักงานเสิร์ฟซึ่งสวมเสื้อแขนกระบอก สีฟ้าและซิ่นสีเขียวกันเข้ามายังลานกว้างซึ่งอยู่ด้านหลังร้าน ขณะนี้ยังไม่ถึงเวลาเลี้ยงขันโตกจึงมีแขกนั่งอยู่ประปราย

แขกซึ่งนั่งอยู่บนเสื่อบางคนหันมาไหว้คุณคำเอื้อยและทักทายกัน พอเป็นพิธี วรราชลกวาดตามองไปทั่วๆ เห็นว่าแขกที่ นั่งอยู่บนเสื่อนั้น แต่ละคนท่าทางดูดี คงไม่ใช่ชาวบ้านธรรมดาๆ เป็นแน่ หากไม่ใช่พวก ข้าราชการมียศมีตำแหน่งสูง อย่างน้อยก็ต้องเป็นพ่อค้าวานิชมีสตุ้ง สตางค์

เสื่อของพวกเธออยู่ด้านหน้าสุด เป็นที่นั่งที่ดี เห็นเวทีซึ่งจะมีการแสดงตลอดช่วงเวลาที่เลี้ยงขันโตกชัดเจน

พนักงานสาวเชื้อเชิญให้พวกเธอนั่งก่อนแจ้งว่าวันนี้ขันโตกมีอาหาร อะไรบ้าง บนเวทีมีการแสดงอะไรบ้าง และจะเริ่มเมื่อไร จากนั้นจึง ยิ้มหวานแล้วพูดคำเมืองว่าขอให้ทุกคนมีความสุขกับขันโตกในคืนนี้

การต้อนรับแสนอบอุ่นท่ามกลางบรรยากาศยามค่ำคืนซึ่งมีลมโชย มาเบาๆ ผสานกับกลิ่นดอกราตรีทำให้วรราชลรู้สึกผ่อนคลาย เธอ นั่งพับเพียบอยู่ทางซ้ายมือของแม่ ส่วนนวพรชนั่งทางขวาของแม่ กำลัง ขยับตัวดูดีเพราะไม่ชินกับการนั่งพับเพียบบนพื้นเท่าไรนัก คุณปราวณี จึงดีลูกสาวคนเล็กเบาๆ หนึ่งทีแล้วเตือน

“นั่งดีๆ สิใหม่ ขยับไปขยับมาเสียกิริยาจริง”

นวพรชนทำปากย่น “แหม ก็ใหม่ไม่ชินกับการนั่งพับเพียบเรียบร้อย แบบนี้นี่นา”

“ไม่ชินก็ต้องทน ใครกันที่ร่ำร้องอยากมากินขันโตก” วรราชลว่า น้องสาวก่อนฆ่าเมื่ออีกฝ่ายแลบลิ้นให้ “แม่คะ ฝนขอตัวไปล้างมือที่ห้องน้ำ ก่อนนะคะ เดี่ยวจะรอรับตามาที่นี่เลยด้วย”

จริงๆ แล้วก่อนรับประทานขันโตกจะมีขันให้ล้างไม้ล้างมืออยู่แล้ว ทว่าคุณปรานีรู้ว่าลูกสาวคงอยากไปรอรับผู้เป็นตามากกว่าจะอยากไปล้างมือในห้องน้ำจริงๆ เธอจึงพยักหน้าอนุญาต

“ไปด้วยกันไหมใหม่” วรราชลถามน้องสาว แต่สิ่งที่ได้รับกลับมาก็คือการแลบลิ้นใส่อีกที พี่สาวหัวเราะเบาๆ ก่อนลุกขึ้นจากเสื่อแล้วเดินออกไปตามทางที่พนักงานสาวผู้นั้นพาเข้ามา

บรรยากาศของร้านอาหารเรือนแก้วคล้ายเรือน้อยอยู่กลางแจ้ง ส่วนที่เป็นร้านอาหารอยู่ด้านหน้าสุดติดกับลานจอดรถ แหกจึงเดินไม่ไกลนักก็จะถึงตัวร้านซึ่งเป็นเรือนไม้สองชั้น ตกแต่งในแบบล้านนา

ส่วนบริเวณที่เป็นลานขันโตกนั้นอยู่หลังเรือนไม้ด้านหน้า ระยะเวลาจากลานจอดรถมายังด้านหลังจึงต้องเดินไกลพอสมควร ผนวกกับรอบข้างปลูกต้นไม้ใหญ่น้อยเอาไว้จนรกครึ้ม วรราชลจึงตัดสินใจเดินออกมาหาตาเพราะเธอรู้ว่า คนแก่ส่วนมากสายตาคงจะแยลงในตอนกลางคืน เธอกลัวว่าตาอาจจะสะดุดล้มได้หากไม่มีใครคอยประคอง

ความรอบคอบของวรราชลนี้ใครๆ ต่างก็ชื่นชม คนบ้านนางสิบสองต่างรู้ว่าไม่เคยมีเรื่องยุ่งยากใดๆ เกิดขึ้นหากให้หญิงสาวเป็นผู้จัดการ เนื่องจากเธอมักจะมีแผนหนึ่ง แผนสอง และแผนสำรองเตรียมแก้ไขปัญหาเอาไว้เสมอ นี่เป็นข้อดีที่เธอไม่คิดว่าเป็นเรื่องดีอะไร ออกจะรู้สึกำคัญตัวเองเสียอีกที่ชอบคิดโน่นคิดนี่ กลัวโน่นกังวลนั่นอยู่ได้ไม่จบไม่สิ้น

หญิงสาวเดินมาจนถึงซุ้มม่านบาทสีที่ปลูกเอาไว้เพื่อแยกร้านอาหารออกจากโซนที่จัดเป็นลานขันโตก

เธอใช้มือแหวกรากของต้นไม้ที่ห้อยย้อยลงมาจนคล้ายกับม่านออก

เนื่องจากไม่ยอมให้มันตกร่องไบหน้า จริงๆ ทางร้านนี้ก็รวบรากต้นไม้ และรัดเอาไว้ด้วยเชือกปอ แยกจะได้ไม่รื้อคาญรากไม้เหล่านี้แล้ว แต่ไม่ได้รวบเก็บทั้งหมด เพราะหากทำเช่นนั้น มันบาหาก็คงสิ้นไว้ความงดงามตามธรรมชาติของมันไป

ธนากรมองผู้หญิงในชุดพื้นเมืองที่กำลังเดินผ่านม่านบาหิ
ออกไปยังโซนร้านอาหาร จริงๆ เขาจับตามองตั้งแต่เธอเดินออกมาจากลานชั้นโถกแล้ว

สิ่งที่จับใจเขาตั้งแต่แรกมิใช่หน้าตาของอีกฝ่าย เพราะต่อนั้นเธอยังอยู่ไกลเกินกว่าที่จะมองเห็น แต่เขาชมชอบอากัปกริยาของเธอต่างหาก วิธีการเดิน การแกว่งแขน ศีรษะที่มองไปทางซ้ายที่ขวาที่ ทำให้รู้สึกเหมือนกำลังแอบมองนางในวรรณคดีเดินชมสวน

คิดๆ แล้วก็ขยับตนเองจนอดหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้ ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าคิดเช่นนั้นออกมาได้อย่างไร

เจ้าของร้านที่เพิ่งเดินออกมาจากโรงครัวซึ่งอยู่ขนานกับทางเดินจากลานชั้นโถกไปยังร้านอาหารเดินตามหญิงสาวคนนั้นมาเรื่อยๆ ใกล้เคียงมากขึ้นทีละนิด และยิ่งใกล้ร้านอาหารมากเท่าไร แสงจากดวงไฟตามทาง รวมทั้งระยะทางที่ย่นเข้ามา ก็ทำให้เขาค่อยๆ พินิจเสี้ยวไบหน้าของเธอ

จะว่าสวยก็คงพูดได้ไม่เต็มปาก แต่จะว่าไม่งามก็ไม่ใช่ เครื่องหน้าที่อยู่ในวงหน้ารูปไข่นั้นออกจะสามัญธรรมดา คิ้วไม่โก่ง จมูกก็ไม่โด่ง ริมฝีปากรูปกระจับน่าจะได้สัมผัสพู่เอาไว้อ่อนบาง ดวงตาคู่นั้นหลุบลงต่ำมองต้นไม้ ดอกไม้ ไม่ได้ประสานสายตากับเขา ธนากรจึงไม่เห็นว่าคุณตาของเธอสวยหรือไม่

ชายหนุ่มก้าวเร็วขึ้นอีกนิดเพื่อไปตักมองเธอให้ชัดๆ ที่ห้องบัญชีซึ่งอยู่ข้างบันไดขึ้นไปยังชั้นสองของร้าน หากเธอเดินเข้ามาในร้าน ขึ้นไป

ชั้นบน หรือออกไปยังลานจอดรถก็ต้องผ่านจุดนี้

ทว่าเขาต้องผิดหวัง ชัดใจ เมื่อสาวน้อยชมสวนคนนั้นไม่ได้เดิน
มายังร้านอาหารดังคาดคิด แต่กลับหยุดอยู่ที่ม้านบาทลิเพื่อเก็บเชือก
เส้นหนึ่งที่หล่นอยู่บนพื้นขึ้นมา แล้วรวบมานบอยหนึ่งซึ่งสยายลงมาขวาง
ผู้คน และผูกเชือกให้อย่างเรียบร้อย

ธนากรยิ้มออกมาอีกครั้ง และตัดสินใจในนาทีนั้นว่า...เขาอยากรู้จัก
ผู้หญิงคนนี้

ความตั้งใจทำให้ผู้ชายซึ่งไม่เคยรู้จักผู้หญิงคนไหนเปิดประตู
ออกมาจากห้องบัญชี ก้าวตรงเข้าไปยังซุ้มม้านบาทลิ

“อ้าว ฝน”

เสียงทักของชายคนหนึ่งทำให้หญิงสาวหันกลับมาพร้อมรอยยิ้ม
เพียงยิ้มเดียวเท่านั้นก็กระซอกหัวใจธนากรให้กระเด็นกระดอนออกจากอก
ไปเป็นของเธอโดยที่สาวเจ้ายังไม่ทันรู้ตัว

เมื่อครู่เขาหลงคิดว่าเธอหน้าตาธรรมดาเสียอีก แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่
เลย เธอสะสวย อ่อนหวาน งามละมุนละไมประหนึ่งนางในวรรณคดี

เท้าของเขาก้าวตรงไปข้างหน้าราวกับมันมีสมองมีความคิดเป็น
ของตนเอง ดวงตาธนากรจับจ้องผู้หญิงที่ยืนอยู่หน้าซุ้มม้านบาทลิแน่นแค้น
แล้วผลอยิ้มให้เธอ ทั้งๆ ที่รู้อยู่ว่าเธอไม่ได้ส่งยิ้มมาให้เขา

“ทำไมมายืนอยู่ตรงนี้ล่ะลูก” คุณล้อมที่เพิ่งเดินมาจากลานจอดรถ
ทักหลานสาว

“ฝนมารอตาค่ะ”

“มารอทำไมลูก ตามาที่นี่หลายครั้งแล้ว เดินไปถูหน้า”

วรัชชลัยยิ้มให้ตาแล้วเดินไปเกาะแขนท่าน เธอไม่ได้หมายจะออดอ้อน
เหมือนที่นพวรัชชชอบทำ แต่เกาะเพื่อเป็นหลักให้ตาเดินได้อย่างมั่นคงขึ้น
“แถวนี้ค่อนข้างมีดนะค่ะ ฝนกลัวตาจะล้ม”

ล้อมยิ้มให้หลานสาวก่อนจะเหลือบไปเห็นธนากรเดินยิ้มแต่มาแต่ไกล

“ไอ้ะ ป้อเลี้ยง บังเอิญเหลือเกิน” คุณล้อมเอ่ยทักหนุ่มรุ่นหลาน ก่อน ทว่าเป็นธนากรที่ยกมือไหว้ผู้ใหญ่ตามธรรมเนียม

“เฮือนแก้วยินดีต้อนรับ”

พอได้ยินผู้ชายพูดคำเมืองใส่กันวาระชลก็ผลอยยิ้มออกมาเพราะความน่ารักของมัน เธอยิ้มให้ผู้ที่เดินมาสนทนากับตาก่อนจะเห็นหน้าเขาเสียอีก ทว่าทันทีที่ตัวต้วตามองหน้าผู้ชายคนนั้นชัดๆ รอยยิ้มอ่อนหวานก็หุบฉับ

ผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้ายังหนุ่มอยู่เลย เขามีใช้เพื่อนร่วมรุ่นของตาอย่างที่เขาเข้าใจ แถม...เขายังส่งยิ้ม และค้อมศีรษะให้นิดๆ เป็นเชิงทักทายอีกด้วย

ตามมารยาท แม้จะไม่รู้จักแต่วาระชลก็ยกมือไหว้เขา เนื่องจากแม้อีกฝ่ายจะยังหนุ่มก็จริง ทว่าก็น่าจะอายุมากกว่าเธอ

ธนากรรับไหว้ผู้หญิงที่เขาตั้งใจจะมาทำความรู้จัก เป็นโชคของเขาจริงๆ เพราะหากเดาไม่ผิด เธอน่าจะเป็นหลานของคุณล้อม หัวหน้าป่าไม้เก่าซึ่งสนิทกับครอบครัวเขา และตอนนี้ยังเป็นที่ปรึกษาให้ปางไม้สักของเขาอีกด้วย ดูเหมือนหนทางที่จะรู้จักเธอให้มากขึ้นไม่น่าจะเป็นเรื่องยากแล้ว

“นี่ฝนครับป้อเลี้ยง หลานสาวลุงเอง ฝน...นี่ป้อเลี้ยงธนากร เขาเป็นเจ้าของร้านนี้แล้วก็เจ้านายของตาด้วย”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” ธนากรตอบกลับก่อนจะรีบดึงสายตาและความสนใจมาจากจุดที่คุณล้อม ด้วยยังไม่อยากให้ผู้เป็นตาจับได้ว่าเขาสนใจหลานสาวจนออกนอกหน้า

ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไปน่าจะดีกว่า

เพราะคิดเช่นนั้น ประโยคต่อๆ มาธนากรจึงพูดคุยกับคุณล้อมเท่านั้น ก่อนจะพาแขกทั้งสองไปยังลานขันโตกด้วยตนเอง

ดวงตานวพรหมเป็นประกายวาววาม แท้ที่เหี้ยมดออกเพราะ
เริ่มเป็นเหน็บหนืดเข้ามาหาตัว หลังที่เฝ้าเพราะความเมื่อยตั้งตรง ที่เธอรีบ
วางท่าสวยเช่นนี้เพราะเห็นว่ามิชชายหนุ่มรูปงามคนหนึ่งเดินเคียงมากับตา
ของตน และเขากำลังเดินเข้ามาหาเธอ ใกล้ขึ้น...ใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

‘ผู้ชายคนนั้นหน้าตาดีจัง ผิวขาวตามแบบฉบับชาวเหนือ ขาวจน
ปากมีสีแดงจัด น่ารัก สเปกใหม่เลย!’

“นั่งไต่ยกกันก่อนครับป้อเลี้ยง”

“ยินดีครับ”

เพราะอยากสนิทสนมกับผู้หญิงที่หมายตา ธนากรจึงตอบรับทันที
แล้วประคองคุณล้อมให้นั่งขัดสมาธิ ก่อนหันไปมองววรรษชลที่เดินตามหลัง
มาตลอด ซึ่งเขาก็ทำเหมือนไม่สนใจเธอ ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วใจจดจ่อ
อยู่กับเธอเท่านั้น

ววรรษชลนั่งลงทางซ้ายมือของแม่ ซึ่งก็เท่ากับว่าเหลือที่ว่างเอาไว้
ให้ธนากรนั่งข้างเธอพอดี

ชายหนุ่มมกราดยิ้มให้ทุกคนก่อนนั่งขัดสมาธิข้างคุณล้อม เมื่อนั่ง
เรียบร้อยแล้วเขาจึงไหว้ทักทายคุณค่าเอื้อยและคุณปรารถนาตามลำดับ ก่อนจะ
รับไหว้จากสาวสวยซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา

“นั่นใหม่ครับ หลานสาวคนเล็ก” เมื่ออยู่กับคนที่ไม่เคยใช้ภาษาเหนือ
เป็นภาษาแม่ คุณล้อมจึงพูดเป็นภาษากลาง

“สวัสดีครับ” ชายหนุ่มยิ้มให้ ก่อนจะแย้มริมฝีปากมากขึ้นเมื่อเห็น
หลานคนเล็กของคุณล้อมส่งยิ้มให้อย่างมีจริต

ธนากรจัดว่าเป็นผู้ชายเนื้อหอมอันดับต้นๆ ของเมืองแพรว เพราะ
ทางบ้านมีฐานะ หน้าตาหล่อเหลา นิสัยก็ดี สาวๆ จึงมาทอตสะพานให้
ไม่ได้ขาด ซึ่งเขาก็เลือกเดินข้ามสะพานบ้าง เมินบ้างไปตามเรื่อง เพราะ
ไม่ใช่ผู้ชายเจ้าชู้กินไม่เลือก แม่สอนมาอย่างดีว่าไม่ควรดูถูกผู้หญิง ดังนั้น
การจีบไปเรื่อย นอนกับคนไหนคนนี้ตามแต่อารมณ์ฝ่ายต่ำจึงไม่เคยเกิดขึ้น

เขาเลือก จนผู้หญิงที่ผิดหวังบางคนเอาไปพูดลับหลังว่าเขาไม่ใช่ผู้ชายแท้ เสียด้วยซ้ำไป

น่าขำ ผู้หญิงสมัยนี้บางคนเหลือรับประทานจริงๆ กล้าแสดงตัว เป็นเสียเป็นสงาคอยจับผู้ชายกินแบบไม่ละอาย ไม่สงวนเนื้อตัว หลอกหลวง ชายเล่น เขาไม่ชอบผู้หญิงแบบนี้เลย

เพราะไม่ชอบผู้หญิงเจ้าชู้ ดังนั้นไม่ว่านางพรพรจะสวยยวนตา ยวนใจเพียงไร ธนากรก็สามารถยิ้มให้เธอแบบสุภาพ พูดคุยกับเธออย่าง เป็นกันเอง แต่ก็ไม่ทิ้งความหวังให้सानต่อหรือเข้าใจผิดแต่อย่างใด

แต่กับผู้หญิงเรียบร้อยที่นั่งอยู่ข้างกายนี่สิ เพียงแค่ชายผ้าถุงเธอ ตะปปลายเท้า เขาก็ใจเต้นแล้ว ทว่า...เขาไม่ค่อยมีโอกาสได้พูดคุยกับเธอ เลย และเมื่อสามแม่ลูกถูกไปเข้าห้องน้ำ แล้วกลับมาอีกครั้งตำแหน่ง ในการนั่งก็ถูกสลับเปลี่ยนไป

ผู้ที่มานั่งข้างกายเขา คอยกระซิบถาม ชวนคุย ชวนดูการแสดงบน เวทีคือนางพรพร ส่วนคนที่เขาหมายตานั้นหรือ...เธอย้ายไปนั่งที่เดิมของ น้องสาวฝั่งตรงข้ามกับเขา ทำให้เขาเห็นเธอได้ชัดถนัดตา ทว่าเธอเล่า ทำไม่ไม่ซ้อ้นสายตาขึ้นมามองเขาบ้างเลย

“คุณธนากรไม่มีแฟนจริงๆ เหรอคะ เอ...ไม่มีแฟน มีแต่ก็กรีเปล่าน้ำ”

ในขณะที่ผู้หญิงที่เขาอยากให้สนใจทำเหมินเฉย มองเขาเหมือนเป็น อากาศธาตุ ผู้หญิงที่เขาไม่สนใจกลับเรียกร้องความสนใจได้ไม่หยุดหย่อน และเพราะความเป็นสุภาพบุรุษ ธนากรจึงจำต้องตอบกลับเพื่อไม่ให้ อีกฝ่ายเก้อ

“ไม่มีหรือครับ ผมมีแต่งงาน”

“ผู้ชายบ้านาน” นางพรพรเอ่ยกลัวหัวเราะก่อนลดเสียงลงจนกลายเป็น เสียงกระซิบ “ใหม่ชอบบนะคะ”

ชายหนุ่มยิ้มเฉยราวกับไม่ได้ยิน ไม่เห็นสะพานเสริมคอนกรีตที่ทอด

มาให้เขาข้าม แต่มองตรงไปยังสตรีที่ผินหน้าหันข้างให้เพื่อดูการแสดงบนเวทีแล้วถอนใจ แล้วหาทางเลี้ยวออกไปจากวงชั้นโตก่อนที่นิ้วพระขจะเข้ามาพัวพันมากไปกว่านี้

โอกาสหน้ายังมี ในเมื่อรู้แล้วว่าเธอเป็นหลานสาวบ้านไหน เขาและเธอก็คงสานความสัมพันธ์กันไม่ยากหรอก...จริงไหม

4

ไกด์กิตติมศักดิ์

ปีนี้ธนาคารอายุ 32 ปีแล้ว จริงๆ อายุเพียงแค่ 32 สำหรับคนสมัยนี้ห่างไกลจากคำว่าแก่มากนัก แต่สำหรับแม่เขา ท่านเชื่อว่าลูกชายกำลังจะขึ้นคาน หรือไม่ก็หมายถึงจะอยู่เป็นโสดไปตลอดชีวิตกระนั้นเลย

น่าขันที่แม่คิดเช่นนั้น และพยายามอย่างยิ่งที่จะนำพาสาวๆ สวยๆ ลูกสาวของเพื่อนฝูงมาให้เขาดูตัว มาให้เขาได้รู้จัก พอเขาบ่น ท่านก็ตอบตรงตามนิสัยว่า

‘ถ้าต้นเบื่อ ก็เลือกมาสักคนสิลูก แม่อยากมีหลานแล้ว’

ชายหนุ่มรู้ว่าแม่ไม่มีวันบังคับให้แต่งงานกับคนที่เขาไม่ชอบเด็ดขาด แต่ท่านจะสร้างความลำบากใจให้เขาโดยการพาผู้หญิงมาเรื่อยๆ ไม่มีเหนื่อยไม่มีท้อ เนื่องจากคำว่าท้อ ไม่มีในพจนานุกรมของแม่เลี้ยงเรือนแก้ว

ดังนั้นถ้าอยากให้แม่หยุด เขาก็ต้องลงเอยกับผู้หญิงคนใดคนหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องแต่งงานหรอก แค่ดูใจกันอย่างเป็นทางการแม่ก็คงพอใจแล้ว

ชายหนุ่มมอหุ้มให้ตนเองที่รู้ว่าควรทำเช่นไร ทว่าหัวใจกลับไม่ยอมรับฟัง เขาเคยชอบผู้หญิงที่แม่พามาให้รู้จักสองสามคน แต่เมื่อคบกันได้ไม่นานก็มีอันต้องจากลา เนื่องจากเขามีนิสัยเหมือนแม่ คือเป็นคนตรงไม่บิด ไม่เรื่องมาก และไม่ชอบคนเรื่องมากด้วย

ผู้หญิงสมัยนี้เป็นอย่างไรกันหนอ เพียงแค่คบหาเพื่อดูนิสัยใจคอ
คุณเธอแต่ละคนก็มักจะแสดงฤทธิ์เดชออกมาให้เขาขยายตเสียทุกคนไป

เธอจะเป็นแบบผู้หญิงพวกนั้นหรือไม่หนอ...ฝน

แค่ลองเรียกชื่อเธอในใจ ธนากรก็อดยิ้มกว้างออกมาไม่ได้ รู้สึก
เหมือนตัวเองกลายเป็นเด็กหนุ่มที่เพิ่งจะถูกใจสาวเป็นครั้งแรก ถูกใจขนาด
เมื่อคืนเก็บภาพเธอไปนอนฝัน และเข้ามากรีบตื่นเพื่อหาของฝากติดไม้
ติดมือไปให้เธอ

น้ำพริกหนุ่มคือสิ่งที่เขาเลือก เนื่องจากเมื่อคืนนี้เขาเห็นเธอกิน
แคบหมูจิ้มกับน้ำพริกหนุ่มบ่อยๆ เธอต้องชอบแน่

ธนากรจอดรถหน้าประตูรั้วบ้านป่าไม้ล้อมแล้วลงจากรถไป
กดกริ่ง ยืนรออย่างสุภาพ และยิ้มให้คนรับใช้ที่รีบกุลีกุจอมาเปิดประตูรั้ว
ให้ทันทีเนื่องจากจำเขาได้

เอาเข้าจริงบ้านหลังนี้ธนากรเคยตามพ่อมาตั้งแต่เด็ก พ่อกับลุง
ทั้งสองของเขาสนิทสนมกับป่าไม้ล้อมเป็นอย่างดี เพราะมีงานไหว้วาน
และพึ่งพากันหลายอย่าง แต่แปลกเหลือเกินที่เขาไม่เคยพบวรัชชลที่
บ้านหลังนี้เลย เคยเห็น...แต่รูปของเธอที่วางอยู่บนชั้นในห้องรับแขก

รูปใบนั้นคือรูปถ่ายของสี่แม่ลูก หากจะให้เดา วรัชชลในตอนนั้น
น่าจะอายุไม่ถึงห้าขวบกระมัง เธอยิ้มจนเห็นฟันหลอและยื่นเท้าสะเอวอยู่
ด้านซ้ายมือของคุณปรานี ผิงขวายเป็นเด็กผู้ชายที่ยิ้มกว้างเช่นกัน ส่วน
นพวรัชชนันนั่งอยู่บนตักของแม่ ประหลาดเหลือเกินที่คุณล้อมไม่หารูป
ใหม่ๆ ของหลานมาตั้งเอาไว้ มิเช่นนั้นเขาอาจจะสละโสดไปนานแล้วก็ได้

ชายหนุ่มขับรถไปจอดที่โรงจอดรถ แต่เพราะวันนี้มีรถเพิ่มขึ้นมาอีก
หนึ่งคัน เขาจึงต้องขยับออกมาจอดใต้ต้นไม้ที่ยืนตระหง่านอยู่ข้างๆ แทน

คุณล้อมเป็นคนรักต้นไม้มาก พ่อเคยเล่าให้ฟังว่า ตอนท่านตัดสินใจ
ซื้อที่ทางแถวนี้เอาไว้ทั้งที่ไกลจากตัวเมืองก็เพราะเห็นว่ามีไม้ใหญ่อยู่ใน

พื้นที่มาก และเป็นเพราะคนที่คิดจะมาซื้อตัดหน้าท่านหมายจะโค่นต้นไม้ ออกทั้งหมดเพื่อตักหน้าดินไปขาย คนรักต้นไม้จึงอดรอนทนไม่ไหว ต้อง บ่ายหน้าไปขอยืมเงินพ่อเขามากว่านซื้อที่นี้เอง โดยจุดมุ่งหมายแรกก็เพียง เพื่อเก็บรักษาต้นไม้เอาไว้

ไม่มีใครคิดหรือทราบดีว่าอีกสี่สิบปีต่อมา ที่ดินไร่ค่าตรงนี้จะทำเงินให้ คุณล้อมมากมายจนเรียกว่ากลายเป็นเศรษฐีขี้ขอมๆ ไปแล้ว เมื่อชายที่ให้ นักพัฒนาที่ดินนำไปลงทุนสร้างหมู่บ้านจัดสรรและรีสอร์ทเชิงอนุรักษ์

คนรับใช้สาวใหญ่เชื้อเชิญให้เขาขึ้นไปบนเรือนด้วยความคุ้นเคย เขาจึงพบคนที่อยากพบทันที

ววรรษชลกำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่เตียงเมื่อจู่ๆ คนรับใช้ก็เดิน นำผู้ชายที่เธอเพิ่งรู้จักเมื่อคืนขึ้นมานบนเรือน ดินะที่วันนี้แต่งตัวเรียบร้อย เพราะต้องออกเดินทางไปเชียงใหม่กับนพวพรช และเมื่อครู่เธอก็นั่งอ่าน หนังสือด้วยท่าทางไม่น่าเกลียด จึงยิ้มและไหว้แขกได้อย่างสบายใจ

“สวัสดิ์ค่ะคุณธนากร มาพบตาหรือคะ” ววรรษชลเห็นว่าตนเอง เด็กกว่าแขกหลายปีจึงเอ่ยต้อนรับและถามเขาด้วยน้ำเสียงสุภาพเรียบร้อย

แม้ธนากรจะอยากพูดความจริงออกไปแต่ไหน เขาก็ไม่กล้าบอก หรือทราบดีไม่ได้มาหาตาของเธอ...แต่มาหาเธอต่างหาก

“ครับ” เขาเลือกที่จะเออออตามหญิงสาว ก่อนเดินเข้าไปยื่น ของฝากให้ “แคบหมูกับน้ำพริกหนุ่มครับ เมื่อคืนผมไม่ได้ถามคุณฝนว่า จะกลับเมื่อไหร่ เลยเอาของฝากมาให้วันนี้เลย เผื่อคุณฝนจะได้นำไปฝาก ทางบ้านหรือเพื่อนๆ”

ววรรษชลยิ้มก่อนรับถุงพลาสติกใส่ใบใหญ่ที่ภายในบรรจุของฝาก น่าอร่อยเอาไว้เป็นชุดๆ แล้วส่งถุงต่อให้คนรับใช้ที่ยืนอยู่พร้อมสั่ง “ฟอง เอาของฝากไปไว้ในครัวก่อนนะจ๊ะ แล้วรีบกวาดเรือนตาด้วยว่า คุณธนากร มาพบ”

คนรับใช้รีบของไปและทำตามคำสั่ง ทั้งววรรษชลกับธนากรไว้ตาม

ลำพัง

“เชิญในห้องรับแขกเถอะค่ะ” วรรณชลดมยมือไปด้านหลังเพื่อเชิญแขกให้เข้าไปนั่งรอในห้องรับแขก ทว่าธนากรสงี่ยมที่หวานกว่าปกติให้คนที่อยากสนิทสนมด้วย แล้วเอ่ย

“ตรงนี้ก็ได้รับ แดดยังไม่แรง นั่งรับลมที่เดินเย็นดี”

“ถ้าอย่างนั้นก็เชิญนั่งเถอะค่ะ ดิฉันจะไปก่น้ำมาให้”

เมื่อเห็นว่าคนที่อยากคุยด้วยกำลังจะเลี้ยวหนีไป ธนากรก็รีบหยุดเธอเอาไว้เสียก่อน “ไม่ต้องหรรอกครับ ผมยังไม่กระหาย เอ่อ...” ชายหนุ่มคิดหาเรื่องคุย “คุณฝนจะกลับกรุงเทพฯ เมื่อไหร่ครับ คิดจะอยู่ที่นี้อีกกี่วัน”

“วันนี้ดิฉันกับน้องจะขึ้นเชียงใหม่ค่ะ” วรรณชลดตอบคำถามโดยไม่คิดเลยว่า สิ่งที่เธอพูดทำให้คนถามใจหาย

“ไปเชียงใหม่วันนี้เลยหรือครับ ไหนป่าไม้บอกว่าเมื่อคืนเป็นการเลี้ยงต้อนรับพวกคุณ”

“ค่ะ จริงๆ เราเพิ่งมาถึงเมื่อวาน แต่เพื่อนัดเพื่อนเอาไว้ที่เชียงใหม่ก็เลยต้องรีบขึ้นไป คงอยู่หลายวันก่อนจะกลับมาที่นี่อีกครั้งค่ะ”

“อ้อ” ธนากรค่อยโล่งใจที่เขายังมีโอกาสได้พบวรรณชลดอีก หลังเธอกลับจากไปเที่ยวเชียงใหม่แล้ว แต่...การที่เธอด่วนจากไปอย่างนี้ทำให้เขารู้สึกผิดหวังไม่น้อย

“อู๊ย คุณธนากร!”

เสียงเรียกชื่อชายหนุ่มดังลั่นออกมาจากในเรือน ก่อนเสียงฝีเท้าหนักๆ ของนพวรรณจะดังขึ้นเป็นจังหวะเมื่อเธอวิ่งมานั่งข้างๆ แยกที่มาเยี่ยมเยือน

ดวงตาหญิงสาวเปล่งประกายวาววามด้วยความพอใจ แฮ่ม... เมื่อคืนเธอถูกผู้ชายคนนี้ไปตังหลายกระบุง แต่ไม่ได้รับสัญญาณตอบรับอะไรเลย หลงคิดว่าเสน่ห์จะจี๊ดจางไปแล้วเสียอีก แต่...มันไม่ได้

เป็นแบบนี้สินะ

เพราะผู้ชายคนนี้ไม่ใช่เพื่อนนักเรียนนักศึกษาแบบที่เธอเคยคบ แต่เขามืออาชีพ มีความมั่นใจ และมั่นคง เขาจึงชอบเป็นฝ่ายรุกสินะ ช่างเป็นผู้ชายผู้ชายจริงๆ ฮี! แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบไหน เขาก็ตกหลุมเสน่ห์ของเธอจนต้องตามมาถึงบ้านอยู่ดี

นอพรระเป็นคนที่มั่นใจในตนเองเป็นที่สุด แต่ความมั่นใจจนเกินพอดี เรียกอีกอย่างว่า...หลงตัวเองได้หรือไม่หนอ

หญิงสาวขม้อยขม้ายชายตาพร้อมคิดว่าเธอจะเล่นกับเขาอย่างไรดี ยิ่งคิดถึงความสุขในการปั้นหัวผู้ชาย ใบหน้านอพรระก็ยังมีรอยยิ้มหวาน “ไปยังไม่มาอย่างไรคะนี่”

ธนากรหุบตาลงมองมือของนอพรระที่วางอยู่บนหัวเข้าเขาราวสนิทสนม จึงเตือนเธอด้วยสายตาว่ากำลังทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสม ทว่าหญิงสาวกลับทำเฉยเหมือนไม่รู้เรื่อง ในขณะที่วรัชชลซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเป็นฝ่ายอดรันทนไม่ไหว ต้องเอ่ยปากเรียกน้องสาวให้ถอยออกห่างจากแขกเสียเอง

“ใหม่ไปหานี้มารับแขกหน่อยสิจ๊ะ”

ความหวังดีของพี่สาวไม่ได้รับการตอบรับเพราะนอพรระยกไหล่แล้วตอบ “พี่ฝนไปเอาสิคะ ใหม่จะอยู่รับแขกเอง”

ไม่ว่าวรัชชลจะมีกิริยาอย่างไร ธนากรก็รู้สึกว่ามันต้องตาต้องใจไปหมด ทันทีที่เห็นสายตาเธอเข้มขึ้นและเสียงซึ่งลงน้ำหนักแสดงถึงความต้องการของตนมากกว่าเดิม เขาก็ยิ่งรู้สึกว่ามีหญิงคนนี้ไม่ได้หัวอ่อนดังที่คิด เมื่อเธอมีความต้องการอะไรสักอย่าง เธอก็จะสู้เพื่อสิ่งนั้นเต็มที่

“ไปหาน้ำหาขนมมารับแขกด้วยใหม่ เราเป็นเจ้าของบ้าน อย่าเสียมารยาท”

เมื่อพี่สาวสั่งด้วยน้ำเสียงหนักแน่นขึ้น นอพรระก็หันไปยื่นจมูกใส่พี่แล้วจึงหันกลับมาพูดกับธนากรว่า “รอใหม่แป๊บนึงนะคะ เดี่ยวใหม่กลับ

มาคุยด้วยค่ะ ตอนนี่ต้องทำตามคำสั่งแม่แกก่อน”

ชายหนุ่มยิ้มและรู้สึกโล่งอกเมื่อมือของอีกฝ่ายหลุดออกไปจากหัวเข่า เขามองตามหญิงสาวซึ่งสวมชุดอยู่บ้านสบายๆ ทั้งบางทั้งสั้นวิ่งเข้าไปในครัว

“ดิฉันขอตัวไปช่วยน้องก่อนนะคะ อีกสักครู่ตาคงออกมาพบคุณ”
แม้วรัชชลจะรู้ว่าไม่ควรปล่อยแขกไว้เพียงลำพัง แต่เธอมีเรื่องสำคัญเร่งด่วนต้องทำ จึงรีบลุกและเดินออกไปโดยไม่ยอมให้เขารั้งเธอเอาไว้
อีก

“แม่แกตามมาแบบนี้ต้องมีเรื่องมาบ่นใหม่แน่ๆ เลย” ทันทีที่เห็นพี่สาวเดินเร็วๆ เข้ามาในห้องครัว นวพรชก็ยื่นกินขนมซึ่งคุณคำเอื้อยกำลังถ่ายจากโถแก้วใบใหญ่ลงจานเล็กก็พุดขึ้น

ยายเงยหน้ามองหลานสาวคนโตแล้วยิ้มให้ “ทำไมทั้งคุณธนากร มาแบบนี้ล่ะลูก”

“ฝนต้องมาเตือนใหม่ค่ะ”

พอฟังคำตอบของพี่สาว นวพรชก็ยัดคุกกี้เข้าปากก่อนยกมือขึ้นปิดหู กิริยาของน้องสาวทั้งน่าขันและน่ารักจนคุณคำเอื้อยอดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้จริงๆ แล้วแม้กระทั่งแม่แกแบบวรัชชलयังอดอมยิ้มไม่ได้เหมือนกัน

“ไม่ต้องมาทำทำนี่เลย ไปเลย ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเสีย ไม่รู้ว่าแต่งตัวแบบนี้ออกไปพบแขกได้ยังไง ชายหน้าจริงๆ”

คนเป็นน้องยังไม่เลิกปิดหู แต่การที่เธอก็มหันาลงมองเสื้อผ้าของตนเองทำให้ทุกคนรู้ว่า การปิดหูไม่มีประโยชน์อะไรเลย เธอยังได้ยินคำตำหนิของพี่สาวชัดเจน

“ทำไมอะ มีอะไรไม่ดีตรงไหน” นวพรชเหวี่ยงตัวไปมาทำให้เสื้อยืดที่ยาวจนปิดขาอ่อนไหวไปตามแรงเหวี่ยง

“เสื้อสีขาวตัวนี้บางไป ยาวไป จนมองเหมือนใหม่ไม่ได้ใส่กางเกง

ไว้ข้างใน เป้”

ริมฝีปากน้องสาวยื่นรับคำบ่นของพี่ “โบราณเต่าล้านปี ชูดแบบนี้ เขากำลังฮิต”

“ใส่อยู่บ้านนะได้ แต่มันไม่เหมาะที่จะใส่รับแขก ไม่รู้ละ ไปเปลี่ยนเลย ไม่อย่างนั้นก็ต้องออกไปอีก”

เมื่อวราชชลสังเสียงเฉียบขาดแบบนี้ นวพรรษจึงรู้ว่าแข็งขึ้นไปก็ไม่มีประโยชน์ ขึ้นมัวแต่ทะเลาะหมายจะเอาชนะความหัวโบราณของพี่ หนุ่มที่เธอหมายปองจะหลุดมือไปเสียก่อน

เพราะฉะนั้น เธอจะยอมแพ้ศึกเล็กๆ นี้เพื่อไปชนะศึกใหญ่ข้างหน้า!

“ก็ตะ” พุดจบ สาวร่างบางก็วิ่งฉิวออกจากห้องครัวไปเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า ทิ้งให้สาวสองวัยยิ้มให้กันด้วยความพอใจ

“เห็นแบบนี้แล้วยายก็เบาใจ” เมื่อหลานคนเล็กออกไปจากครัว คุณคำเอื้อยก็พุดกับวราชชลที่ยกจานคุกกี้และผลไม้ลงถาดซึ่งวางแก้วน้ำสีชมพูเอาไว้แล้ว “ใหม่ล่ะ...ออกจะปราดเปรี้ยวไปสักหน่อย ถ้ามีฝนคอยปรามก็คงไม่ทำอะไรไม่งาม”

วราชชลเงยหน้ามองยายของตนเอง ไม่ต้องถาม แค่มองตา หญิงสาวก็รู้แล้วว่าท่านมองเห็นจิตใจของหลานคนเล็กเหมือนที่เธอเห็น

หญิงสาวผลอดถอนหายใจออกมา ผู้เป็นยายจึงยื่นมือมาตบหลังมือเธอเบาๆ เป็นเชิงให้กำลังใจ

“ไม่มีอะไรหรอก ยายว่ายายเข้าใจสาวๆ สมัยนี้ พอเห็นคนหน้าตาดี ก็อยาก...เจ๊าะแจ๊ะ”

ศัพท์สมัยใหม่ของยายทำให้วราชชลหัวเราะคิก “ยายรู้จักคำว่าเจ๊าะแจ๊ะด้วยเหรอคะ”

“ที่นี้ก็มีโทรทัศน์นะ” คุณคำเอื้อยตอบ “ยายว่าพ่อเลี้ยงนะเป็นหนุ่มรูปงาม ใครเห็นใครก็ชอบ แม้คนของเราจะแสดงออกมากไปนิด แต่ยายว่า...พอใหม่ไปเสียงใหม่ ไปเที่ยว ไปสนุก เดี่ยวก็ลืม”

วรัชชลพยักหน้า “หวังว่าจะเป็นอย่างนั้นนะคะ พี่มะนาว พี่มะปราง แล้วก็พี่รพีงออกเรือนไป กว่าจะตบแต่งกันได้ก็ยุ่งวนวายไปทั้งบ้าน เพราะ... พ่อไม่ค่อยพอใจนัก ถ้าวันนี้ใหม่มีแฟน มีคู่อีกคน พ่อต้องอาละวาดหนักอีกแน่ ฝนไม่อยากให้เป็นแบบนี้เลย พ่ออายุมากแล้ว โมโหมากๆ อาจเป็นอันตรายก็ได้”

คุณคำเอื้อยส่ายหน้า “เรื่องนี้ก็เล่าให้ยายฟังเหมือนกัน พ่อเราก็กแปลกนะ ลูกสาวจะออกเรือน จะไปหวังไปห้ามได้ยังไง บาปกรรม”

“พ่อแค่เป็นห่วงนะคะ รักมากก็ห่วงมาก”

เมื่อเห็นวรัชชลแก่ตัวแทนพ่อ คุณคำเอื้อยก็ยิ้ม “ห่วงกับห่วงมันแตกต่างกันนะ ไม่มีใครเป็นเจ้าของชีวิตใคร ทุกคนต่างก็มีเส้นทางของตัวเอง”

วรัชชลได้แต่ยิ้ม ไม่พูด ไม่แก้ตัวแทนพ่ออีก เธอรู้ดีอยู่แล้วว่า ตากับยายเมื่อคิดกับพ่ออย่างมาก ดั่งนั้นอะไรที่พ่อทำจึงมักจะขัดหูขัดตา พวกท่านเสมอ

กว่าวรัชชลจะถือถาดอาหารว่างเดินออกมาจากห้องครัว
นพวรัชชก็เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นสีเข้มขึ้นแล้วเข้าไปนั่งข้างๆ ตาเพื่อร่วมวงคุยกับแขกเรียบร้อยแล้ว

หญิงสาวเล็กนั่งบนเบาะรองนั่งข้างๆ ตา เธอเลื่อนของว่างและน้ำเย็นไปให้แขกที่พูดขอบคุณเบาๆ

“พี่ฝน ใหม่เปลี่ยนใจแล้วละ ใหม่ไม่ไปเชียงใหม่แล้ว”

คำประกาศของน้องสาวทำผู้เป็นพี่เบิกตากว้างขึ้นนิดหนึ่งแล้วมองตรงไปยังน้องสาวที่นั่งอยู่ตรงข้ามกับเธอด้วยความประหลาดใจ

เมื่อไม่กี่วันก่อนน้องยังทำท่าจะตายเสียให้ได้หากไม่ได้ไปเที่ยวเชียงใหม่ เมื่อคืนก็ยังคุยถึงสถานที่ท่องเที่ยวที่คิดจะไปอยู่เลย แต่มาตอนนี้ ทำไมจู่ๆ ถึงได้เกิดเปลี่ยนใจขึ้นมาล่ะ

นพวรัชชหัวเราะคิกเมื่อเห็นสีหน้าประหลาดใจของพี่สาว “ทำไม

ต้องตกใจขนาดนี้ด้วยล่ะคะ ก็พี่ฝนอยากให้มีมออยู่ที่นี่นานๆ ไม่ใช่เหรอ นี่ไง ก็ยอมมออยู่แล้ว ใหม่จะอยู่เที่ยวที่นี่ โดยมีคุณธนากรเป็นคนพาเที่ยว”

ดวงตาที่จับจ้องใบหน้าน้องสาวตัวโตมายังใบหน้าของชายหนุ่มทันที วรราชชลเห็นเขาส่งยิ้มให้เธอ มีอะไรอยู่ภายใต้รอยยิ้มของเขาหรือไม่ หญิงสาวพยายามสังเกตแล้วแต่ก็ไม่พบอะไร

“รบกวนรีเปล่าคะ” เธอถามเสียงเบา หัวใจจะมอบโอกาสให้ธนากรได้ปฏิเสธ แต่เขากลับยังยิ้มกว้างอย่างจริงใจจนดวงตายิบหนึ่

“ยินดีครับ”

“คุณธนากรอาสาเองนะพี่ฝน ใหม่ไม่ได้เข้าที่กวนใจอะไรเลย คุณธนากรคงอยากให้เรากรู้จักจังหวัดที่เป็นบ้านเกิดของแม่”

จริงหรือที่นางพรหมไม่ได้เข้าที่ เธอยังไม่เชื่อ ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่นแบบนี้ พี่สาวก็ไม่คิดจะฉีกหน้าน้อง เธอมองผู้เป็นตาก็เห็นท่านยิ้มเรื่อยๆ จึงแน่ใจว่า หากน้องสาวเข้าที่จริง ก็คงไม่ได้น่าเกลียดอะไร มิเช่นนั้น ท่านคงห้ามปรามไปแล้ว

เอาเถอะ แค่นี้ก็เที่ยวกันครั้งสองครั้ง...คงไม่มีอะไรหรอกมัง

“ศาลหลักเมือง แต่เดิมนั้นชาวบ้านเรียกกันว่าสะดือเมือง มีหลักเมืองเดิมเป็นรูปใบเสมา เรียกกันว่าศิลาจารึก ตอนนี้อยู่ไปตั้งไว้ด้านหลังของเสาหลักเมืองนี้ครับ ส่วนเสาไม้ยมหินต้นนี้ เราได้รับพระราชทานมาจากองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเมื่อ พ.ศ. 2537”

ไกด์กิตติมศักดิ์ซึ่งรับหน้าที่นำเที่ยวให้สองสาวหน้าตาดีเล่าประวัติของศาลหลักเมืองให้พวกเธอฟังแบบง่ายๆ หลังจากพามากราบเพื่อความ เป็นสิริมงคลเป็นแห่งแรก

วรราชชลซึ่งนั่งพับเพียบอยู่หน้าเสาหลักเมืองมองไปรอบๆ และเงยหน้ามองภายในศาลหลักเมืองที่น่าจะได้รับการปลูกสร้างและดูแลรักษาเป็นอย่างดี เนื่องจากที่นี่ไม่ใช่เพียงสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญเท่านั้น

แต่ยังเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวแพร์อีกด้วย

ธนาคารมอรวรรษชลดลอด จึงเห็นเธอแหงนหน้ามองเพดานศาล ด้วยความสนใจ “ที่นี้ออกแบบและสร้างด้วยศิลปะแบบล้านนา คุณฝนคงแปลกตา”

นี่อาจจะเป็นครั้งแรกก็ได้ที่เขาเอ่ยปากพูดกับเธอตรงๆ หลังจากที่ได้รับเธอและน้องสาวจากบ้าน หญิงสาวลดสายตาลงมามองคนถามแล้วยิ้มให้

“คะ สวยมาก”

เขาไม่ได้คุยกับเธอมากกว่านั้น เพราะนอพระที่นั่งพับเพียบขวางอยู่ตรงกลางระหว่างพี่สาวกับชายหนุ่มที่หมายปองยื่นมือไปเขย่ามือธนาคารแล้วชวน “ไปกันเถอะคะ ที่นี้ไม่เห็นจะมีอะไรให้ดูเลยนอกจากเสา”

เปลือกตาเจ้าถิ่นกะพริบถี่เมื่อได้ยินคำพูดนั้น

จริงอยู่ว่าที่ศาลแห่งนี้ไม่มีอะไรให้ชื่นชมนอกจากเสาหลักเมืองและศิลาจารึก แต่...ที่นี้คือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของชาวเมืองแพร์

แม้แวแห่งความไม่พอใจจะปรากฏในดวงตาธนาคารเพียงแวบเดียว ทว่าคนช่างสังเกตอย่างววรรษลก็ยังเห็นและรีบเอ่ยปากแก้แทนน้องสาวว่า

“ศาลหลักเมืองอาจจะมีอะไรน่าตื่นเต้น ไม่น่าตื่นตาตื่นใจ แต่เพราะเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นแหล่งรวมใจของผู้คน สิ่งใหม่จะได้ก็คือสิริมงคลจะ มาเร็ว กราบลาอีกรอบแล้วเราค่อยออกไปกัน”

นอพระษยักไหล่ แต่ก็ยอมปล่อยให้ธนาคารแล้วก็มลงกราบเสาหลักเมืองตามพี่สาวอีกรอบอย่างว่าง่าย

หญิงสาวไม่รู้ว่ามีเธอก็มลงกราบเสา สายตาของธนาคารก็มองเลยไปยังววรรษลที่เพิ่งกราบเสร็จและผินหน้ากลับมามองไถ่หนุ่มรูปงามเช่นกัน

แวตาววรรษลสั้นไหวอย่างคนที่ระมัดระวังตัวเมื่อเห็นสายตา

ของเขาที่มองมา ไม่ค่อยมีผู้ชายคนไหนมองเธอแบบนี้ ทำให้เธอ
รู้สึกอึดอัดอย่างประหลาด

5

สาวเปรี้ยว&แม่แก่

เพราะสถานที่ถัดไปนั้นอยู่ไม่ไกลจากศาลหลักเมืองเท่าใดนัก ธารกรจึงเอ่ยปากชักชวนสาว ๆ ให้เดินไปแทนที่จะเอารถออก วรรณชลด ไม่มีปัญหาอะไรอยู่แล้ว ทว่าเป็นนวลพระชะที่หาเรื่องพูดให้โกตผิดหูได้ตลอด

“ไม่เอาค่ะ อย่าเดินกันเลย ตอนนี้แดดอาจยังไม่ร้อนก็จริง แต่พอเราเดินกลับมาก็คงร้อนแล้ว โหมไม่อยากจะผิวเสีย ขับรถไปดีกว่า นะคะ คุณธนากร” นวลพระชะเกาะแขนชายหนุ่มแน่นขึ้นและเขย่าเบาๆ อย่าง ออดอ้อน

ธนากรต้องพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ถอนหายใจด้วยความเบื่อหน่าย ผู้หญิง...ทำไมถึงได้ยุ่งแบบนี้ ร้อนนิดร้อนหน่อยก็ทนไม่ไหว แล้วแบบนี้จะไปทนอะไรได้

สายตาเขามองเลยหญิงสาวที่เกาะแขนไปยังผู้หญิงอีกคนแล้วยิ้ม ยักยักที่เธอไม่เรื่องเยอะ ไม่เรียกร้องมาก ดูเป็นคนง่าย ๆ อะไรก็ได้ และตั้งแต่ร่วมทริปกันมา เขาก็ยังไม่เบื่อหรือรำคาญเธอเลย

เป็นไปได้ไหมว่าเธออาจจะเสแสร้งแกล้งทำตัวดีให้เขาต้องตา ต้องใจ

...คำตอบคือเป็นไปได้อยู่แล้ว ดังนั้นเขาต้องดูเธอต่อไป

“ทราบกันไหมครับว่าก่อนที่จังหวัดของเราจะใช้ชื่อว่าแพร่ เรามีชื่อเดิมว่าเมืองพล พลรัฐนคร หรือบางครั้งก็เรียกว่าพลนครตามตำนานเมืองเหนือ”

เมื่อแอร์เย็นและรถเริ่มเคลื่อนตัวไปยังจุดหมายต่อไป ไกด์กิตติมศักดิ์ก็เริ่มเล่าเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเกี่ยวกับจังหวัดของตนให้สองสาวฟัง แต่ดูเหมือนว่าสาวที่นั่งหน้าคู่กับเขาจะไม่ได้ให้ความสนใจเท่าไรนัก เนื่องจากความสนใจของเธอไปอยู่ที่ช่องแอร์และการเติมแป้งลงบนใบหน้าเสียมากกว่า

ธนากรเหลือบมองกระจกมองหลังก็เห็นวอร์เรนนั่งอยู่หลังเขา และฉินหันามองออกไปนอกหน้าต่างทำให้ไม่เห็นว่าเขาสนใจสิ่งที่เขาพูดหรือไม่

“แต่ในศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหงเรียกจังหวัดของเราว่าเมืองพล หรือเมืองแป้ รู้ไหมครับว่าแป้หมายความว่าอะไร”

ถามแล้วธนากรก็เหลือบตาไปที่กระจกมองหลังอีกครั้ง อยากรู้นักว่าเธอจะสนใจคำพูดของเขาบ้างหรือไม่

รอยยิ้มดีใจหนึ่งก็มีเสียงจากด้านหลังตอบกลับมาว่า

“ชนะ...ใช่ไหมคะ”

รอยยิ้มของเขากว้างขึ้นก่อนตอบ “ใช่ครับ”

ขับรถไปไม่นานก็เห็นอาคารหลังใหญ่ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทาง

ตัวอาคารสองชั้นหลังนี้เป็นสีขาว แต่กรอบประตูหน้าต่างทาสีเขียวและโศก บันไดทางขึ้นมีคราบสีดำเกาะแต่กลับทำให้คุ้มเจ้าหลวงเมืองแพร่แห่งนี้ยิ่งดูขลัง เวลา...อาจเปลี่ยนอะไรได้หลายอย่าง แต่ไม่สามารถเปลี่ยนสถาปัตยกรรมที่งดงามโดดเด่นแห่งนี้ให้ดูด้อยลงได้

“คุ้มแห่งนี้เคยเป็นจวนผู้ว่าราชการจังหวัดมาก่อนครับ แต่ปัจจุบันคือพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เชียงช้างในครับ” ธนากรเดินนำขึ้นบันไดทางเข้าไปยังห้องโถงด้านใน แล้วเริ่มบรรยายต่อ “ตัวอาคารอาจสร้างด้วยอิฐก็จริง แต่

“ไม่มีการฝังเสาเข็มเหมือนสมัยปัจจุบัน ช่างสมัยก่อนใช้ไม้เป็นฐานแทน”

“แบบนี้ไม่พังง่ายหรอกคะ น่ากลัวอะ”

บางครั้งวรรษชลก็อยากจะทำมือปิดปากน้องสาวเหลือเกิน ปกติ นวพรรษเป็นคนคิดจะพูดอะไรก็พูด ไม่เคยคิดหน้าคิดหลัง ไม่เคยดูสีหน้าใครจริงๆ มันเป็นนิสัยที่ไม่ดีนัก เพราะการเป็นคนแบบนี้อาจทำให้คนฟังเกลียดชังหน้าเราได้ แต่สำหรับตอนนี้ การที่น้องมีนิสัยแบบนี้อาจเป็นเรื่องดีและเหมาะสมกับสถานการณ์ เพราะเธอเห็นธนากรมีสีหน้าไม่พอใจ น้องสาวหลายครั้งแล้ว

ก็แน่ละ ใครจะพอใจเวลามีคนต่างถิ่นมาลบลู่ ดูถูกสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือสถานที่ที่สำคัญคู่บ้านคู่เมืองของตนเองกัน และพอเขาไม่พอใจ เขาคงจะไม่อยากสานต่อความสัมพันธ์ เมื่อผู้ชายไม่สานต่อ นวพรรษก็ต้องรามือไปเอง และเมื่อเป็นแบบนี้พ่อก็ไม่ต้องปวดหัว ไม่ต้องลุกขึ้นมาอาละวาดใส่ว่าที่ลูกเขยอีก

วรรษชลไม่ได้คิดว่าน้องสาวจะต้องเป็นโสดไปตลอดชีวิตหรอก แต่ตอนนี้น้องเธอเพิ่งเรียนจบ เป็นโสดไปอีกนิดเพื่อพ่อจะเป็นอะไรไป

เมื่อคิดตกแล้วหญิงสาวก็เดินทอดน่องตามผู้ที่เดินนำ พยายามเอาหูไปนาเอาตามองความมั่งคั่งของคู่ไปเรื่อยๆ และปล่อยให้ปากของนวพรรษทำลายตัวเองต่อไป

อากาศภายในคู่ไม่ร้อนนักเพราะมีลมพัดเข้ามาระบายอากาศ อยู่เป็นระยะ นี่คือภูมิปัญญาของช่างโบราณสินะ วรรษชลยืนอยู่ที่ระเบียงบนชั้นสอง ปล่อยให้ลมพัดผมปลิวไปข้างหลัง และแม้จะไม่อยากฟัง แต่ก็ยังได้ยินเสียงน้องสาวร้องเรียกเธอแจ่มๆ จนต้องเร่งฝีเท้าเดินไปหา

“พี่ฝนถ่ายรูปให้ใหม่หน่อยสิคะ”

วรรษชลรับโทรศัพท์มือถือของน้องสาวมาก่อนกลั้นหายใจ เมื่อเห็นน้องกระซิบขานที่กอดเอาไว้แน่นจนเธอมั่นใจว่าเงินอกของน้องต้องสัมผัส

แขนของธนากรแน่นๆ

โธ่! วรรณชลอยากทิ้งกล้องและเดินเข้าไปตีสองสาวหลายๆ ที่เป็นสาวเป็นนางทำไมทำตัวแบบนี้ก็ไม่รู้

เธอรีบกดถ่ายรัวๆ เพื่อน้องจะได้ปล่อยแขนชายหนุ่มเสียที แต่ ผิดคาด เพราะพอถ่ายมูมนี่เสร็จจนวรรณชลก็ดึงธนากรไปถ่ายมูมนั้น มูมนั้น ต่อ โชคยังดีที่ดูเหมือนเขาจะไม่ใช้ผู้ชายขอขมาอโงกาส หลังจากถ่ายรูป ไปหลายรูปแล้วเขาก็ปลดมือน้องเธอออกจากแขนตัวเอง และบอกว่า จะถ่ายรูปให้แขกผู้มาเยือนแทน พวกเธอจะได้มีภาพประทับใจเก็บเอาไว้ ในความทรงจำบ้าง

มันเป็นข้ออ้างที่ดี สมเหตุสมผลซึ่งนวรรณชลปฏิเสธไม่ได้ และยัง ทำให้วรรณชลรู้สึกผิดขึ้นมาเล็กน้อยที่คิดกีดกันผู้ชายดีๆ ให้ห่างจาก น้องสาวของตนเอง

ผู้ชายดีๆ สมัยนี้หายากเสียยิ่งกว่ามเข็มในมหาสมุทร ดังนั้นเมื่อ ได้พบได้เจอแล้วปล่อยให้หลุดมือไป มันจะไม่เรียกว่าโง่หรือหาก หาก คนทั้งสองเพียงแค่คบหาดูใจกัน แต่ยังไม่ต้องตกลงปลงใจกัน แบบนั้นก็ ไม่มีอะไรเสียหายไม่ใช่หรือ

อนาคตข้างหน้ายังไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไร วันหนึ่งอาจมีใครคนใด คนหนึ่งเบียดเสียดก่อน เมื่อเจอคนใหม่ที่ดีกว่าก็เลิกกันไป หรือไม่...อาจ รักมั่นคงและคบหากันถึงขั้นแต่งงานเลยก็ได้

เท่าที่ตาพูด ผู้ชายคนนี้ก็ดีทุกอย่าง ไม่มีอะไรเสียหาย นวรรณชล เสียอีกที่มีข้อเสียข้อดีมากมาย หากแต่งงานกันไปจริงๆ คงต้องนับว่า น้องเธอโชคดีแล้ว จริงหรือไม่

เห็นที่วรรณชลจะต้องถามน้องให้แน่ใจเสียแล้วว่าจริงใจ จริงจังกับ ธนากรมากแค่ไหน คิดจะควงเล่น หรือตั้งใจจะจริงจัง เพราะถ้าเป็น แบบหลัง น้องเธอต้องปรับปรุงนิสัยอีกยกใหญ่ทีเดียว

เครื่องปรับอากาศเป็นเครื่องใช้ไฟฟ้าใหม่เพียงอย่างเดียว
ในบ้านของคุณล้อม ท่านเรียกช่างมาติดตั้งเอาไว้หนึ่งห้อง เพราะเมื่อ
หลายปีที่แล้วหลานสาวคนเล็กมา แต่ร้องจะกลับท่าเดียวเพราะร้อน
จนเกินทนไหว

คืนนี้ร่างในชุดนอนลายการ์ตูนนอนหงายขาอยู่บนเตียง ในมือมี
โทรศัพท์มือถือที่เจ้าของกำลังอัปเดตลงเฟซบุ๊กอยู่

วรราชชลเดินเข้ามาในห้องนอนแสนเย็นจ๋าแล้วมองน้องสาวที่นอน
ไม่เรียบร้อยอยู่บนเตียง เธอสายหน้านิดๆ แต่ก็ไม่ว่าไม่เตือนเพราะเห็นว่า
อยู่ภายในห้องส่วนตัว จะกระโดดกระเดกนิดๆ หน่อยๆ ก็ช่างเถอะ

“พี่ฝนมาดูสิ คุณธนากรล้อหล่อ” นวพรระยีนโทรศัพท์มือถือ
ของตนให้พี่สาว แต่ผู้เป็นพี่สายหน้าแล้วยกผ้าขนหนูที่อยู่ในมือเช็ดผม
ซึ่งเปียกหมาดๆ ให้แห้ง

“ไม่อยากรดู”

“ทำไมละ” พอถูกขัดใจ นวพรระยีนก็ลุกขึ้นมานั่งขัดสมาธิ หน้าบูด
ขึ้นมานิดๆ “พี่ฝนว่าคุณธนากรไม่หล่อหรือ”

“ไม่ได้ว่า”

“เอ๊ะยังไง” คนบนเตียงยกมือขึ้นทำสะเอว หน้าบูดขึ้น แต่พอเห็น
พี่สาวอมยิ้มมองมา อารมณ์ร้อนๆ ของเธอก็หายไป เธอเป็นคนโกรธง่าย
หายเร็วแบบนี้แหละ “พี่ฝนไม่ชอบคุณธนากรหรือ”

รอยยิ้มของวรราชชลค่อยๆ จางไป ก่อนเธอจะถามน้องว่า “แล้ว
ใหม่ชอบคุณธนากรหรือ”

“ชอบสิ” น้องสาวยิ้มหน้าบานก่อนยื่นโทรศัพท์ให้พี่ดู “เพื่อนของ
ใหม่บอกว่าแฟนใหม่คนนี้หล่อกันทั้งนั้น กร๊อดสลบเพราะอิจฉากันเป็นแถว
เลย พี่ฝนดูสิ”

วรราชชลขมวดคิ้ว “แฟน ใหม่บอกว่าคุณธนากรเป็นแฟนใหม่
จ้ะหรือ”

น้องสาวคนสวยที่แม่ตอนนี้จะไม่มีเครื่องสำอางบนใบหน้าก็ยังสวยสดพริ้วหน้าแรงๆ หลายที พี่สาวเห็นดั่งนั้นก็อดรันทนไม่ไหวอีกต่อไป ลูกจากแก้อื่นหน้าใต๊ะเครื่องแป้งไปตีแขนอีกฝ่ายแรงๆ หนึ่งทีแล้วสั่ง

“น่าเกลียดจริง ลบเดี๋ยวนี้เลยนะ ถ้าคุณธนากรมาเห็นเข้าเราจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน”

“อ้าว! ก็เอาไว้บนคอไง จะให้ใหม่เอาไปไว้ที่ไหน” พุดจบพี่สาวก็ตีน้องอีกที แต่นวลพระขยงหัวเราะได้เนื่องจากวรัชชลไม่ได้ตีเธอแรงเลยสักนิด

“ยวน” วรัชชลดูน้องสาวก่อนดึงโทรศัพท์มือถือของน้องมาแล้วลบรูปที่เพิ่งอัปลงเฟซบุ๊กออก สายตาเธอโหว่พอจะอ่านข้อความได้รูปนั้นก่อนลบ

หนุ่มเหนือแฟนใหม่ฉัน

ดูน้องเธอทำ เจอกันเพียงแค่สองสามวันก็ไปตุ๋นว่าเป็นแฟนแล้ว เด็กสมัยนี้ช่างกล้าอะไรแบบนี้

วรัชชลมองน้องสาวว่ายังเด็ก ทั้งๆ ที่ตัวเธอเองนั้นแก่กว่าน้องเพียงแค่สามปีเท่านั้นเอง

ปีนี้วรัชชลอายุ 24 ปี แต่เป็นเพราะต้องดูแลแม่และน้องสาวแทนพี่ชายที่เสียไปตั้งแต่เมื่อห้าปีก่อน หญิงสาวซึ่งอยู่ในวัยสดใสจึงทำตัวแก่กว่าอายุมาก

หน้าตาเนื้อตัวไม่เคยแต่งเพราะถือว่าทำงานที่บ้าน ไม่มีใครมาเห็นอีกทั้งเธอยังไม่คิดจะแต่งงานเนื่องจากต้องการอยู่เป็นหลักให้แม่และพ่อ ดังนั้นเธอจึงดูแลคนแก่ทั้งสองสำหรับน้องสาว แต่กลับเป็นลูกที่พอกับแม่เชื่อถือและพึ่งพาได้

“ยวนที่ไหน คนไทยแท้ๆ” นวลพระขยงยื่นหน้ามาพูดเล่นกับพี่สาว

จึงได้รับค้อนไปหนึ่งวงก่อนคนเป็นพี่จะตัดสินใจพูดกับน้องเรื่องที่เป็นกังวล

“พี่ตามจริงๆ เกอะ ใหม่ชอบคุณธนากรจริงๆ หรือคิดจะเล่นๆ เหมือนผู้ชายคนอื่นที่เคยคบ”

นพพรระเป็นสาวสวย แถมขยันบริหารเสน่ห์ เธอจึงรีมีแฟนตั้งแต่วัยเด็กคอกชองอยู่เลย แต่พี่สาวและแม่คอยปรามตลอด อีกทั้งพ่อก็ขึ้นชื่อว่ามีลูกสาวมาก ดังนั้นในสมัยที่ยังเรียนมัธยมจึงได้แค่กล่อมมีพี่ปีเดียวไปวันๆ ไม่ได้จริงจังอะไรกับผู้ชายที่เข้ามาจีบ และความไม่จริงจังนี้ก็ติดตัวเธอมาจนถึงช่วงเข้ามหาวิทยาลัย

พอได้ไปอยู่ในเมืองหลวง ไกลหูไกลตาพ่อ เธอจึงบริหารเสน่ห์จนเพลิน เวลาวาระชดและคุณปราวณีเข้าไปเยี่ยมในเมืองกรุง ก็มักจะเห็นเธอพาผู้ชายมาให้รู้จักไม่เคยซ้ำหน้า

ชื่อเสียงเรื่องกินผู้ชายเก่งของนพพรระเป็นที่เลื่องลือในมหาวิทยาลัย ทว่าพี่สาวและแม่ไม่เคยรับรู้เลยเพราะเธอบอกทั้งสองว่า ผู้ชายพวกนี้ก็แค่คบเล่นๆ แก่แข็งเหมือนผู้ชายที่คบสมัยมัธยมนั่นแหละ สามเดือน หกเดือน เมื่อเบื่อแล้วหรือไปเจอคนที่หน้าตาดีกว่า เอาใจมากกว่า หญิงสาวก็พร้อมจะสลัดคนเก่าไปหาคนใหม่เรื่อยไปโดยไม่รู้สึกรู้ชาติ

จริงๆ แล้ว...เธอรูสึกว่ามันก็อีกต่างหาก ส่วนพวกสาวๆ ในมหาวิทยาลัยที่จับกลุ่มนินทาเธอน่ะหรือ ก็แค่พวกขี้เหร่แล้วยังขี้อิจฉาทิ้งนั้น

“ชอบนะ เขาหล่อดี สเปกใหม่เลย”

ได้ยินคำตอบแล้ววาระชดก็ถอนหายใจก่อนนั่งลงบนเตียงข้างน้องสาว

“เราไม่ใช่เด็กแล้วนะใหม่ คุณธนากรเขาก็ไม่ใช่เด็กรุ่นเดียวกับใหม่ เขารู้จักตา ทำงานร่วมกัน ถ้าใหม่เล่นๆ กับเขา คิดบ้างใหม่ว่าใหม่อาจทำให้ตาของคุณธนากรมองหน้ากันไม่ติดหลังจากใหม่หักอกเขาแล้ว”

“โห พี่ผมนคิดไปไกลจัง” นวพรระหหัวเราะร่วน “ใหม่ก็แค่ชอบเขา
อยากเก็บเอาไว้ควงเล่น คนที่เป็นผู้ใหญ่ หน้าตาดี โพรไฟล์ดีแบบนี้ใหม่ไม่เคย
คบเลย น่าสนุกออก”

“ใหม่เห็นความรู้สึก ความรักของคนอื่นเป็นเรื่องตลกชั้นหรือ”
นวพรระหยกไหล่ให้พี่สาวหัวโบราณของเธอ “ก็ตลกถ้าเรามองให้
มันตลก”

วระชลมองหน้าน้องสาวนิ่ง ดวงตาเธอทอประกายผิดหวังและ
ไม่เข้าใจจนคนที่ยิ้มหน้าระรื่นค่อยๆ หุบยิ้มลงแล้วถอนหายใจ

“พี่ผมนคิดมากไปนะ บอกเลยว่าตอนนี้ใหม่ยังไม่คิดจริงจังกับผู้ชาย
คนไหนหรอก ที่แล้วมาก็แค่เล่นๆ เพราะไม่มีใครทำให้ใหม่รู้สึกว่าเขา
แล้วจะตายเลยสักคน” นวพรระหยกไหล่อีกหน “แต่กับคุณธนากร เขาเทดี
ไม่เหมือนผู้ชายที่ใหม่เคยคบ เขาทำให้ใหม่รู้สึก...ตื่นเต้น อยากเอาชนะ
ในแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน”

“เอาชนะงั้นหรือ”

“งั้นสิ” คนเจ้าเสน่ห์ยอมรับตรงๆ “ยิ่งเขาไม่สนใจใหม่เท่าที่ควร
ใหม่ก็ยิ่งอยากจะรุก จะเอาชนะให้ได้...ถ้าเขาชอบใหม่แล้ว ใหม่อาจจะ
เบื่อเขาเหมือนที่เบื่อคนอื่นๆ ก็ได้”

“นี่มันไม่ใช่ความรักนะใหม่” ผู้เป็นพี่พยายามเตือนแต่น้องสาว
กลับยกไหล่

“ใหม่ก็ไม่ได้บอกว่าใหม่รักเขาสิ ใหม่แค่ชอบเขา อยากได้เขาเฉยๆ”

“ใหม่!” วระชลถึงกับอุทานด้วยความตกใจเมื่อได้ยินน้องสาว
พูดในสิ่งที่เธอไม่คาดคิด “พูดอะไรนะ น่าเกลียดจริง พูดเหมือนผู้หญิงที่
ไม่รักตัวเอง”

นวพรระหเอียงคอมองพี่อย่างไม่เข้าใจอยู่หลายวินาที ทบทวนคำพูด
ของตนเองแล้วก็ต้องหัวเราะเมื่อแม่แก่ของเธอคิดเยอะจนเข้าใจอะไร
เกินเลยไปใหญ่แล้ว

“พี่ฝนอะคิดลามาก” คนที่พูดสองแง่สองง่ามยังมีหน้ามาว่าคนฟัง
“โอ้ออยากได้นะ ไม่ได้หมายความว่าใหม่อยากมีเช็กช้กัคุณธนากร
ชนะหน่อย อยากได้ที่ว่า คืออยากได้เอาไว้ควง เอาไว้เดินไปเดินมาด้วยให้
สาว ๆ คนอื่นอิจฉาเล่นนะ”

ดวงตาวรรษชลเบิกกว้างจนแทบถลนเมื่อได้ยินน้องสาวพูดคำว่า
‘เช็กช้’ โอ๊ย! เธออยากจะทำ ไม่เข้าใจเลยว่าน้องกล้าพูดแบบนี้ออกมา
ได้อย่างไร ดินะที่อยู่ด้วยกันตามลำพัง ซีนแม่มานั่งอยู่ด้วย คงเป็นลมไป
แล้วเพราะความตกใจ

“บ้าจริงใหม่ พูดออกมาได้อย่างไร น่าเกลียด!”

“น่าเกลียด อะไรน่าเกลียดอีกล่ะ” นวพรรษบ่นพึมพำมเอียงคอ
ทำท่าคิด แต่...คิดอย่างไรก็คิดไม่ออกว่าเธอพูดอะไรน่าเกลียด ต้องการ
จึบธนากรเพราะอยากเอาไปอวดเพื่อนนะหรือน่าเกลียด

“ก็...เช็กช้” วรรษชลหน้าแดงกำเมื่อพูดคำนั้นออกมา “พูดออกมา
ได้อย่างไร เป็นสาวเป็นนาง”

เห็นพี่สาวซินอัยกับคำธรรมดาแบบนี้นวพรรษก็หัวเราะร่วน

“อ้าว ไม่ให้พูดคำว่าเช็กช้ จั้...พูดว่าอึบได้มะ เอาละ พูดได้ใหม่”

วรรษชลแทบจะยกมือขึ้นปิดหู แต่เธอรู้ดีว่าซินทำแบบนี้ น้องก็คง
ไม่หยุดพูดจึงจัดการตีขาสั่งสอนน้องแทน “หยุดนะ ห้ามพูด!”

“จะพูด จะพูด อึบๆ” นวพรรษยิงแกล้งพี่ พูดคำต้องห้ามระรัว
ก่อนครางออกมาเสียงซวนสยิว “อ้า อ้า อ้างงง”

เมื่อยิ่งว่าก็เหมือนยิ่งยุแบบนี้วรรษชลจึงตัดสินใจจัดการขั้เด็ดขาด
เธอเปลี่ยนจากการตีเป็นการจักจี้แทน

ได้ผล พอนิ้วเธोजักจี้เธอ น้อง ยายตัวแสบก็เลิกครางแล้วหันมา
หัวเราะคิกพร้อมเดินไปเดินมาอยู่บนเตียง

“อย่านะพี่ฝน ไม่เอา พอแล้ว ไม่พูดแล้วก็ได้ อ้าย! ไม่เอา” เสียง
กั้ลวเสียงหัวเราะดังลั่นห้อง และดังออกไปยังห้องที่อยู่ติดกันจนคุณปภาณี

ที่เพิ่งสวดมนต์จบมัยมิดๆ

การกลับบ้านเกิดครั้งนี้ดูจะสนุกและมีความสุขมากกว่าทุกครั้ง
ลูกคนเล็กก็ไม่ดื้อ ลูกคนโตก็ได้พักผ่อนจากงานที่เคร่งเครียด อีกทั้ง...ลูกๆ
ยังจะได้เจอเนื้อคู่อีก

ธนากร ผู้ชายคนนั้นคือคู่ของลูกคนเล็กสินะ แล้ววรรษชลล่ะ...ใคร
กันที่จะช่วยเติมความสดใสให้ชีวิตของลูกสาวคนนี้ได้

คุณปราวณีนั้ล้มตัวลงนอนโดยที่ริมฝีปากยังมีรอยยิ้มประดับอยู่

